

У цьому номері

★ Про молодців, що розважають горобців (стор. 2).

★ Як горілочка-тум'я звела прокурора з ума (стор. 3).

★ Новини спорту: стрибки на ходу у закритий автобус (стор. 4).


★ Як на Вінниччині кінопресувки справляються (стор. 6-7).

★ Чудасія в дитячих яслах: дитя з бородою (стор. 8).

★ Історія про те, як кандидат історичних наук тоненьку брошурку писав і з яких товстих книг її списував (стор. 10).

Мал. БЕ-ША

перець

— А тепер я переходжу до наших хиб...

Чорвоні нудились горобці

Тикати горобцям дулі — робота не нова. Горобці давно вже звикли до того, що іноді котрийсь дуже «заклопотаний» діяч знічев'я почне показувати їм комбінації з трьох, а то й з усіх десятьох пальців. Кажуть, що київським горобцям найбільше перепадає дуль в районі заводу «Червоний екскаватор».

Звідки тільки не привозять на завод оті дули! І з степів херсонських, і з шахт донецьких, і з землі криворізької, і з Одещини. Не обминають київських горобців і гости з Прибалтики, і засмаглі сини Закавказзя, і жителі середніх кліматичних поясів країни.

Заради істини скажемо: у наказах, за якими ці представники прибувають до Києва, ані слова про горобців. Офіціальні командировочні документи стверджують, що місія представників далеко поважніша: вони приїхали по насоси.

Річ у тому, що численні гості київського заводу «Червоний екскаватор», точніше — заводського відділу збути, причетні до експлуатації екскаваторів, які випускає завод. Екскаваторні насоси після певного строку служби повертаються на завод для ремонту. Безперечно, їх можна було б пересилати звичайнісінськими засобами зв'язку, але...

Герої ВЧОРАШНГО ДНЯ

— Що день вчорашній нам готовує? — з душевним трепетом питают один одного працівники Славутського хлібозаводу і, не діставши відповіді, сумно зітхають: — От якби хтось міг зазирнути в минуле...

Уважний читач одразу ж зверне увагу на недоречності. «Зазирають не в минуле, а в майбутнє, — справедливо скаже він, — і не про вчорашній, а про наступний, прийдешній день думає відомий літературний герой, якого цитують славутці».

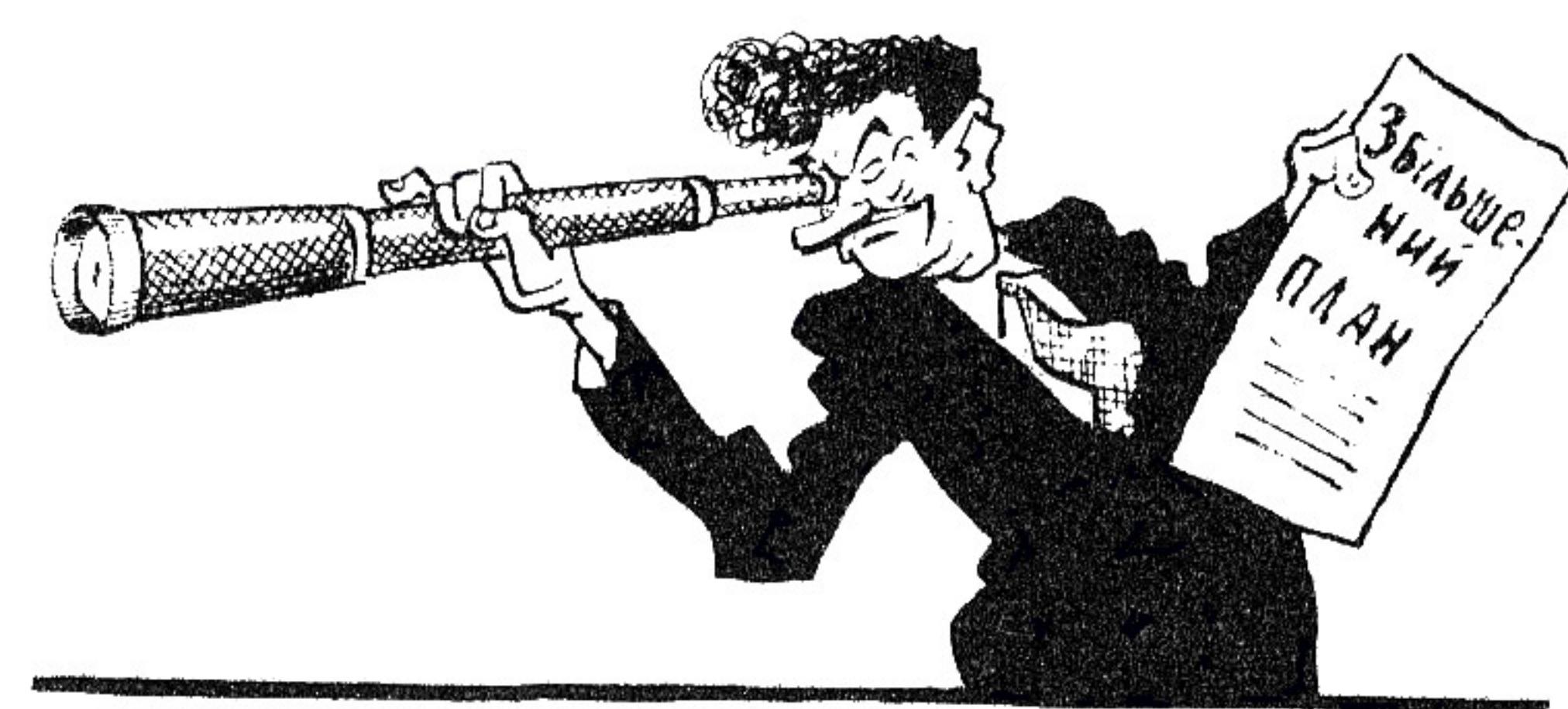
Зауваження цілком слушні. Та лихо в тому, що доля славутських майстрів хлібопеченння залежить не від художньої літератури, а від зовсім іншого роду творчості.

Керівники Хмельницького обласного управління промисловості промпредтоварів, якому підпорядкований Славутський хлібозавод, не поети... Вони висловлюють свої думки карбованою прозою.

Саме такою прозою і був написаний папірець, що надійшов з Хмельницького до Славути через шість днів після успішного закінчення заводом II кварталу цього року. Начальник обласного управління т. Пилипчук і керівник планового відділу цього управління т. Шильман повідомляли пекарів, що план заводу по валовій і товарній продукції на II квартал (що вже минув!)... збільшується на 400 тисяч карбованців.

Так славутські хлібопекарі, які ще тільки вчора вважалися передовиками, раптом опинилися у непривабливій ролі порушників промфінплану. От і спробуй після цього не думати про вчорашній день, не зазирати в минуле...

Хто його знає, що вигадають ще герой вчорашнього дня з Хмельницького обласного управління промпредтоварів, які перетворили важливу справу планування на якесь посміховисько.

Але запопадливі керівники організацій та підприємств — власники екскаваторів, не обтяжуючи себе високими міркуваннями про долю державної копійки, повертають насоси заводові у супроводі спеціальних повноважних осіб — штовхачів. Так, мовляв, надійніше. То чекай, коли той завод поверне насоси. А то своє око на місці.

І штовхачі штовхають: бігають, метушаться, благають, вимагають...

По десять-п'ятнадцять днів частувалися горобці дулями штовхачів з Черкаської шляхобудівельної контори, з Таганрозького будівельно-монтажного управління № 3, з Кадіївського міськпромкомбінату, з Калінінградського обводогоспу, з Кишинівської автобази... Е, хіба всіх перелічиш?

У кожного керівника установи чи підприємства, звідки прибув штовхач з насосом, є ваговита причина для відрядження повноважного представника до Києва. Там, безперечно, розуміють, що гроші на «штовхання» викинуто на вітер, але ж, дорогі товариші, екскаватор стоять! Стоїть! Не працює! А кожен день простою це...

І справді, екскаватори стоять. Стоять, доки не одержать з заводу відремонтованих насосів. У минулому завод надсилає споживачам разом з екскаватором і запасні насоси. Так було доти, доки хтось у колишньому Міністерстві будівельного і шляхового машинобудування з великого розуму не заявив: «Запасні насоси — непотрібна розкіш!» І тоді з'явилася розпорядження: запасних насосів не давати. От саме через цю нерозумну щадливість екскаватори і простоюють хотзна-скільки

Київський раднаргосп того нерозумного рішення колишнього міністерства не скасував.

І летять державні гроші на відрядження штовхачів до Києва. Летять гроші, стоять екскаватори, і марно витрачають час люди. І, може, тільки горобці вітають такий безглуздий «порядок»: хоч сяка-така, а все ж є розвага малому пастству!

Б. ЛІВШИН,
секретар редакції заводської газети «Червоний екскаватор».

ЮСТИЦІЯ ПІД ГАЗОМ

Іх було троє... Прокурор міста Кам'янця-Подільського Коротеев П. В., директор міжрайбази облкоопбудторгу Збираник П. Т. та завідувач лісоскладом цієї бази Чернецький М. Л.

І сиділи ці троє в ресторані.

— Друзі! — сказав прокурор, піднявши келиха. — Мої дорогі побратими! Кажу вам дуже кон-фі-денціально... Неприємність. До нас їде слідчий з області. Я вдаю, що нічого не знаю, а ви ховайте кінці у воду...

Друзі сердечно подякували за вчасно сказане слово, випили ще по одній і почали ховати кінці.

Збираник зразу ж кинувся до ощадкаси і зняв там з рахунка 16 тисяч карбованців. Потім почав розпихати по сусідах різне добро. Підмівши все цінне, він скопив мисливську рушницю і... теж склав її у свого надійного товариша — начальника міської міліції Сухого М. М.

Не дрімав і Чернецький. Йому вдалося вивезти за місто кілька чемоданів. Звичайно, не половина в них була. Крім усього іншого, було там золото. І брилянти теж були.

Чого ж це так заметушилися Збираник і Чернецький, коли почули про слідство? А тому, що часник їли.

Слідством було встановлено, що Збираник

і Чернецький тягли з бази все, що бачили. Крали вони і продавали ліс, цемент, шифер, черепицю, скло.

Добре гріли руки. Бо за що ж то Чернецький збудував собі віллу на п'ять кімнат та ще й флігель до неї? А що в тих кімнатах робиться? Там найкращі меблі, килими, фарфор. Під віллою сковище. У ньому знайшли книжки ощадкаса на 61 тисячу крб., а за іконою готових грошенят 13 тисяч крб. лежало.

А за які такі заробітки міг Чернецький найняти таксі, щоб поїхати ним (разом з дружиною) аж до Ялти?

Ну, що ж — викрили хапуг, значить — судити їх треба.

Судили! І не раз, а двічі. Та нічого не присудили. Кілька місяців слідство йшло, до двохсот свідків виступало — і все звелось на пшик.

А все тому, що прокурор Коротеев і начальник міліції Сухий багато зусиль доклали, щоб виручити своїх горілчаних братів. Дійшло до того, що суд висловив недовір'я прокуророві. Коли судили Чернецького і Збираника, то Коротеев виступав не як державний обвинувач, а як... свідок. І не почевонів. Скандал на всю юстицію!

І до того справу злочинців з міжрайбази було закручено, загальмовано, що й у суддів

руки опустилися. Не довели вони діла до кінця — передали все до Хмельницького обласного суду.

Багато про того прокурора Коротеєва можна розповісти.

Якось в обласній газеті написали, що начальник будівельної дільниці Григоренко поміняв цемент на спирт. Пішли матеріали до міської прокуратури. Викликав Коротеев перед своїм грізним очима Григоренка і сказав:

— Маємо право тебе судити. Але тобі повезло — я все зроблю...

І зробив — справу закрив. Ну, а Григоренко за це добре «примочив».

А через день Григоренків син Володимир укрив скаті від машин. Впіймався. Викликав Коротеев молодшого Григоренка на допит і запитав:

— Невже крав?

— Було таке...

— Як же тобі, Вовцю, не соромно! Іди додому і більше не жартуй.

А тому Вовці без малого тридцять років. Не пішов він додому, а зник з міста.

Отак радник юстиції став радником злодіїв та шахраїв

Дивній дива кояться у зелено-кучерявому місті Кам'янці-Подільському!

А. ГОНЧАРУК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

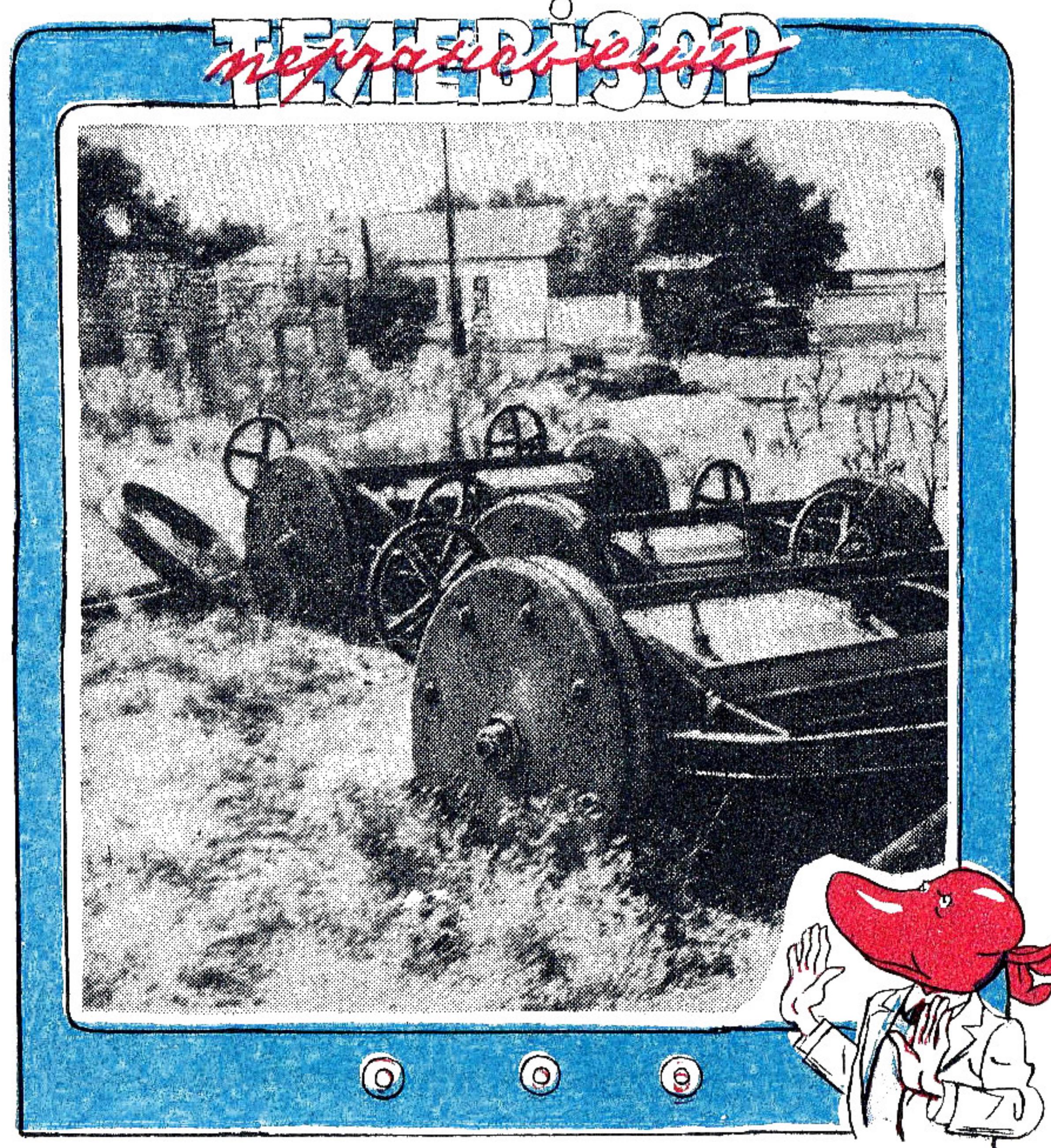
Дві каси одного театру.

Дорогі товариши телеглядачі!

Цю передачу телевізійний центр Перця веде з Криму, зі станції Сім Колодязів. Машини, які ви бачите на екрані, третій рік мокнуть, сохнуть, мерзнутуть і іржавіють там. Багатьом деталям, як кажуть, уже «ніжки прироблено». Хотілось би, щоб керівники Ленінського району (це на його території діється) дізналися та допиталися, де сидять ті тюхті, для яких цю техніку прислано було.

На думку Перця, для них, хто так по-дикунському до техніки ставиться, більш підійшла б не телевізійна передача, а ота, про яку в пісні співалося: «Своєму родному сину передачу присла...».

Тому — до побачення, товариши, до наступного телебачення!

ДЕБАТИ

(БАЙКА)

В коморі завелася Миша:
Чи то забігла від сусід,
А чи тому сприяла тиша —
Ніхто не зівав як слід.
Та Миша Мишею і є —
Зерно гризе, сальце жує,
А там, у сліщний час,
Взялася й до ковбас.
Звичайно, Мишу слід ліквідувати.
Та справа, бачте, не проста —
Гордій стойте за пастку, Влас гуде: «Кота!..»
І почалися дебати.
— В наш вік — і раптом Кіт!.. —
Гордій кричить, береться за живіт.—
У вік заліза й сталі.
У вік механізації
Не можем ми, немов відсталі,
Іти шляхами котизації!..
— Даремно! Кіт ніколи задніх ще не пас, —
Воля щосили Влас, —
Де Миша — Кіт традиція:
Підкрадеться і, злапавши, негайно схрумка.
Така моя позиція!..
Не знати, скільки й тягся б крик,
Коли б не вскочив до контори комірник:
— Кінчай дебати! Пожалійте сили!
Докіль у вас тяглось,
Мишій в коморі стільки розвелося,
Що вже і стіни завалили.
Тепер чи пастку, чи Кота —
Комора аж гуде, пуста.

Хотілося б отут мораль утяті,
Та... ще відкриються дебати!

Віктор ЛАГОЗА.

м. Харків.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Манекен: — Що ви, що ви! Я краще голий стоятиму...

АРТЕМІВСЬКІ ШТУКАРІ

Ви, напевне, чули загадку: «Без вікон, без дверей повна горниця людей?.. Так от в Артемівську знайшлися такі діячі, як Березнікер з Фроловим, що внесли до цієї загадки істотні поправки.

Березнікер працює начальником Артемівського алебастрового заводу, а Фролов на тому ж заводі — начальником постачання.

Зібралися вони якось ще в 1954 році та й давай:

— Мало ми про добробут трудящих дбаємо. Погані житла будуємо. Хіба то житла? Убогість архітектурної думки і відсутність будь-якої фантазії.. Треба такі житла будувати, щоб трудящі нас довгенько згадували... Он у загадці...

І збудували двоповерхові будинки по вулиці Радянській під номерами 87 та 87«а». Так збудували, що головний архітектор міста т. Перехрест тільки плечима знизвав. А трудящі ось уже п'ятий рік Березнікера та Фролова по кілька разів на день згадують. І тоді, коли на другий поверх воду відрами носять, і коли задощить та стеля на голову обвалиється, і коли, вибачте, комусь з жильців до вітру забагнеться... Бо будинки ті, хоч з вікнами й дверима, але без водопроводу, каналізації і доброго даху.

По-новому тепер загадка в Артемівську звучить: «Без каналізації та водопроводу повна горниця народу»...

Отаке утнули артемівські штукарі!

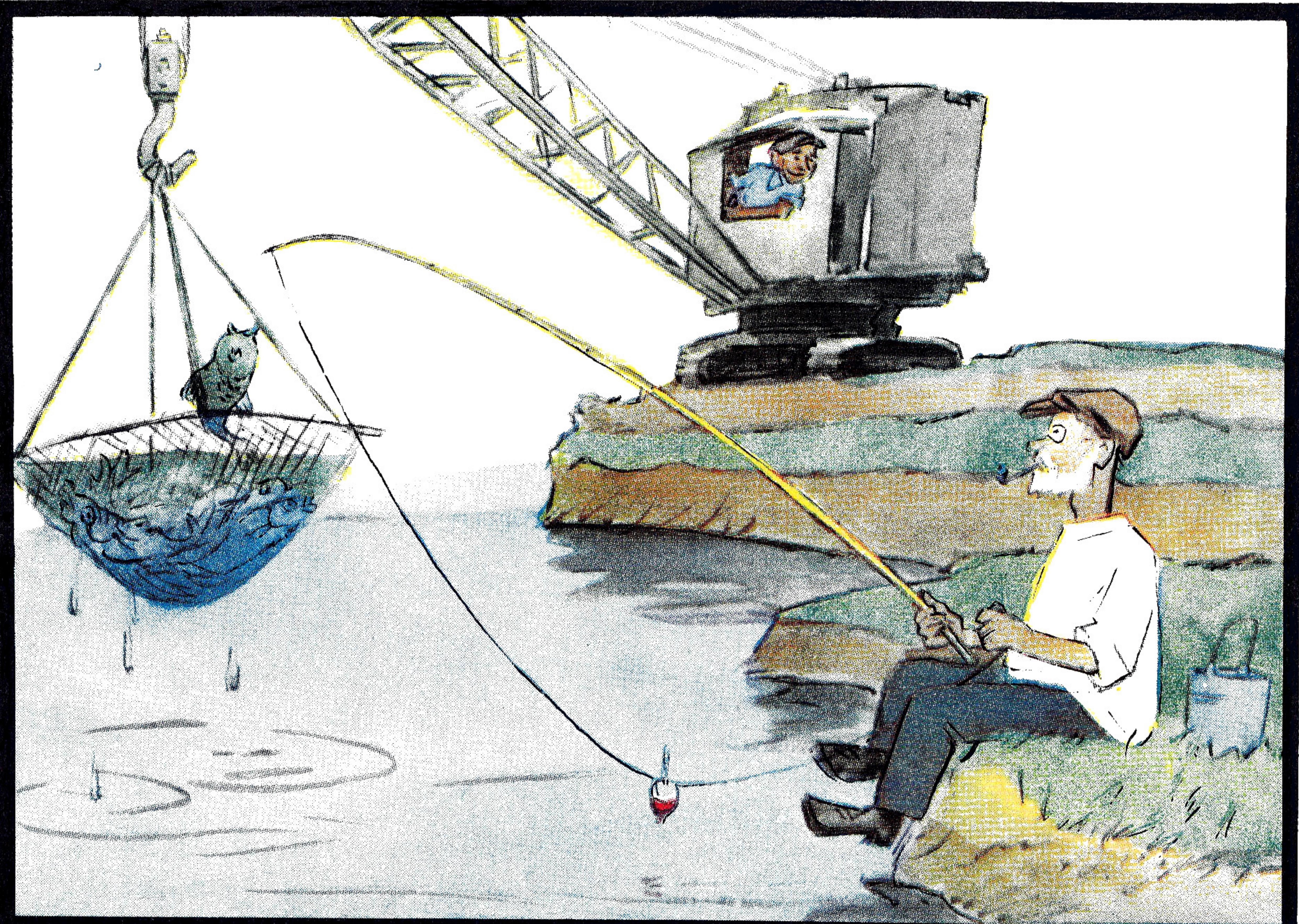
ДОРОЖНІ ВРАЖЕННЯ

Виїжджав Балабон
На два тижні за кордон.
Вісімнадцять крайн
Встиг об'їхати він.
А газети і журнали,
Як тонкі, так і товсті,
Ціле літо друкували
Балабонові статті.
Все про те, як Балабон
Виїжджав за кордон.

Павло ГЛАЗОВИЙ.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

Механізований браконьєр.

«РАНКОВА» ЗАРЯДКА

Сонце уже «під обід» —
Встав із постелі Свирид.
Став, позіхнув серед двору,
Руки — то вниз, то угору.
— Що це ви робите, дядьку?
— Як що? Ранкову зарядку.

А. СОЛОНСЬКИЙ.
м. Запоріжжя.

ПРО АВТОБУСНИЙ СПОРТ

Хороша, корисна річ автобус. І час вам заощаджує, і сили зберігає. А той автобус Іванківської автоколони, що курсує за маршрутом с. Поліське — Вільча, Київської області, втричі кращий і корисніший від будь-якого іншого автобуса. Во розвиває він у пасажирів ще й такі якості, як спритність і швидкість (і на короткі, і на довгі дистанції).

Як саме?

А ось як.

Треба вам, скажімо, з Вільчі до Поліського добрatisя. Прокидаетесь ви на зорі, одягаєте спортивну форму, стаєте у хвості довгої черги пасажирів на зупинці і чекаєте. Як тільки одналя покажеться автобус, пасажири загудуть: «Їде!» Це означає: «Приготуйтесь!»

Зриватися з місця треба, коли автобус, минувши зупинку, понесеться далі. (А минає він її завжди, бо завжди повен). О, тоді не зійтайте! Тоді виключно від ваших ніг залежатиме, іхати вам автобусом, чи чухрати пішечки кільканадцять кілометрів, а чи здатися на мілість водія попутної вантажної машини... Незручно, кажете?

А начальник Іванківської автостанції т. Малащенко запевняє, що це, навпаки, дуже зручно, і тому не ставить на цей маршрут додаткових машин.

Сам, правда, Малащенко за автобусом ще не бігав, але в спринтерській справі розбирається. Так що йому можна вірити...

ЯК ПРИКАЗКИ НАРОДЖУЮТЬСЯ

Скільки отих приказок в народі ходить та прислів'ячок! Ні злічити, ні переказати. Питаєте, хто іх вигадує? Ніхто! Приказка — вона, немов курчатко із яєчка, з самого життя народжується.

От і у нас нещодавно народилася приказка. Недавно народилася, а уже по всьому району розійшлась. Як хапонеш трохи лишнього, відразу до тебе її присікається: «Дивіться, набрався, як Омелько мулу!»

Замотузилося та закапелюшись воно ще на зборах. Були ті збори, як збори.

Спочатку люди зібралися. Потім Омелян Стратонович на сцену вийшов. Солідний такий, ограйденський. Заклопотаний. Кашкета зняв. Лисину пригладив. В куляк кахикнув. На носі бурульку помацав. Сам і доповідь зробив. Геть чисто про все розказав. Годин зо три говорив. Два графини води випив і перерви не робив.

Затим почалися дебати. Попервах навіть скушнувато стало. Ба, й справді. Ну, про що говорити. Колгосп росте. Врожай з кожним роком підвищуються. Молоко, м'ясо та все інше з дня на день збільшується.

— Так, мо', тее... закруглятися будемо? — подав голос Омелян Стратонович. — Бо у нас ніби ж все в акураті. Кругом комиш-бурун... (Любив отаке слівце часом ввернути Омелько).

Але напросилась ще Галинка. Це наш секретар комсомольської організації. Невеличка така. Чорнявенька. Брівки чортіком. В очах бісики. Вийшла на трибуну. Хусточку поправила. Блузочку обсмикнула. Глянула в залу, носиком підшморгнула. У парубо і аж очі навиворіт. Та і чоловік отак потихеньку (щоб сусіди не почули): «М-м-м-да!»

А Галинка тимчасом пішла в атанку: «Я, — каже, — не згодна. Не скрізь ще у нас кругом-бігом, щоб і закруглятися. Не так воно й комиш-бурун, як отут Омелян Стратонович...»

Одним словом — заходилася проти шерсті гладити.

— Це правда. У нашому селі багато вже дечого є. І школа, і клуб, і стадіон, і дитячі ясла, і кіно, і радіо. А чого ото дядько Омелько... чи то пак, Омелян Стратонович про наших «хіміків» помовчує?

Не було ще отакого. Щоб при всій громаді на Омелька пальцем тикали. Аж під серцем йокнуло. Аж губа отак скривилася, скривилася, сердешна, і затіпалася. Глянув Омелько на Свирида Петровича — секретаря партійної організації. Мовляв — сказилася дівчина! Хоч би ти її до руці прибрав. Цикнув би. А то, бач, куди... під самий авторитет підривається.

Та що Свирид Петрович. Сидить, тільки посміхається. Лише руки потирає. Ще й заохочує: «Давай, давай, Галинко. Розкажу!». Лібераліст, та й годі.

Злість взяла Омелька. В контратаку пішов. Відкоша вирішив дати, — «Граждані! — почав гукати. — Ну, що вона отут комиш-бурунить! Які там у нас «хіміки»! Хто їх бачив?».

— А Лукерка?

— Та що тобі Лукерка? Вона ж ота, як її, одиночка. Жалість треба імітати.

— Жалійте, жалійте, — підпрягаються вже й жінки із залі. — Вона тоді двічі й тричі одиночкою стане. То вдень вона одиночка. А по ночах не дуже і того.. щоб нудилася. Знаходить собі «розвліченіс».

— Та хіба тільки Лукерка? — продовжує Галинка. — А отої субчик — Талимоха. Ніколи не висихає. Наспиртований щовечора по селу швеньдяє. Проходи не дає.

— Ти на тебе, навіжена, — знову огризнувся Омелько. — Чіпляєшся заздря до хлопця. Він же ж шофер. Водітель! Йому ж не те, що, і приміру, нам. На роботі аж ніяк не можна. От після трудового дня і тес... надодлужує. Хоч би психологію мала. А як і вщипне там яку за що-небудь, ну ю? Від цього ще ніхто не помирає...

Хотів Омелько ще якогось аргумента навести, та тітка Секлета перевела.

То вже люди добре знають, раз тітка Секлета почала, та і знай, якось фортея таки викрутити.

— У мене, — гукає, — є пропозиція на всі оці заходи. Я проти того, що говорила Галинка. Я стою за дядька Омелька. Не можна отак оскверняти Лукерку. Хіба вона самогонщиця. Це ж їй он яка обіда розбріза отаке слухати. Вона ж передовик. Раціоналізаціями всячими займається. Тройну перегонку дас. Правду назав наш дільничний міліціонер. Скрізь, каже, пробував. Але такої, як у нашої Лукерки, ніде не доводилось пити. Змішай з отим аloe, не тільки нежить, виразку чи там рака, саму гилу залікує. А ви — самогонщиця.

Після отих зборів і сон у дядька Омелька пропав. Ще й жінка вночі на критику взяла: «Чи ти бліх де нахапався, що все крутишся? Сходи в сіні та витруссись».

На другий день з самого ранку засів. Ні в кооперацію, навіть у чайну не заглянув. «Перетерплю», — каже. — Обійдусь денькою». На дверях навіть замок почепив, а сам через вікно до кабінету шугонув. (Щоб ніхто не зауважав). Штук з п'ять учнівських зошитів списав. Вже надвечір до секретаря погрюкав:

«Прокопе, відмінни!» — «А ви через вікно. Саме ж на телефоні сиджу!» — «Ділахи, понімаєш, на вулиці нишпоряє. Для авторитету невдобно». Коли виходив, гукнув: «Питаніть, скажи: пішов комиш-бурун самогонщикам справляти».

— І далеко?

— Почну з Лукерки. А там скільки вправлю.

...Зайшов до Лукерки і не здоровкається. Щоб бува характер не пом'якшав. Та як грифоне: «Ти, хімичка! До яких пір ксперименти будеш розводити!»

А Лукерка — до чого ж хитрюще бісове створіння. Як вгледіла, відразу очі під лоба. Голову набік. Обидві руки простягає та так вже лагідненько: — Куме Омельку! Ой, спасіб ж, що не забуваєте. Та роздягайтесь! Бо я вже й заснучила...

— Так я ж по ділу, — почав Омелько...

— Яке ще там діло! То потім.

Відразу на столі і пляшечка, і карабочка,

і холодець, і ковбаска, і яєшенька, і капусточко, і помідорчики, і грибки. Де вже тій чайній!

Не витримав спокуси Омелько. Потилицю почухав і... «Хіба що одну». До ковбаси потягнувся. Лукерка ж за руку: «Е ні, у нас після першої не закусють». Ще хильнув. Пішла. Добряче пішла. Затим ще й ще. Вийшов таки комиш-бурун. І накомишився, і набурунівся. Вже десь за північ отягився. Сам себе запитав: «Що за напаст? От чогось же прийшов, а чого — не знаю».

ЦІКАВИЙ ТАТО

— Яка успішність у Миколи? —
Татусь учителя спітав.
— Та він давно закінчив школу...
— Дивись, а я цього й не знав!

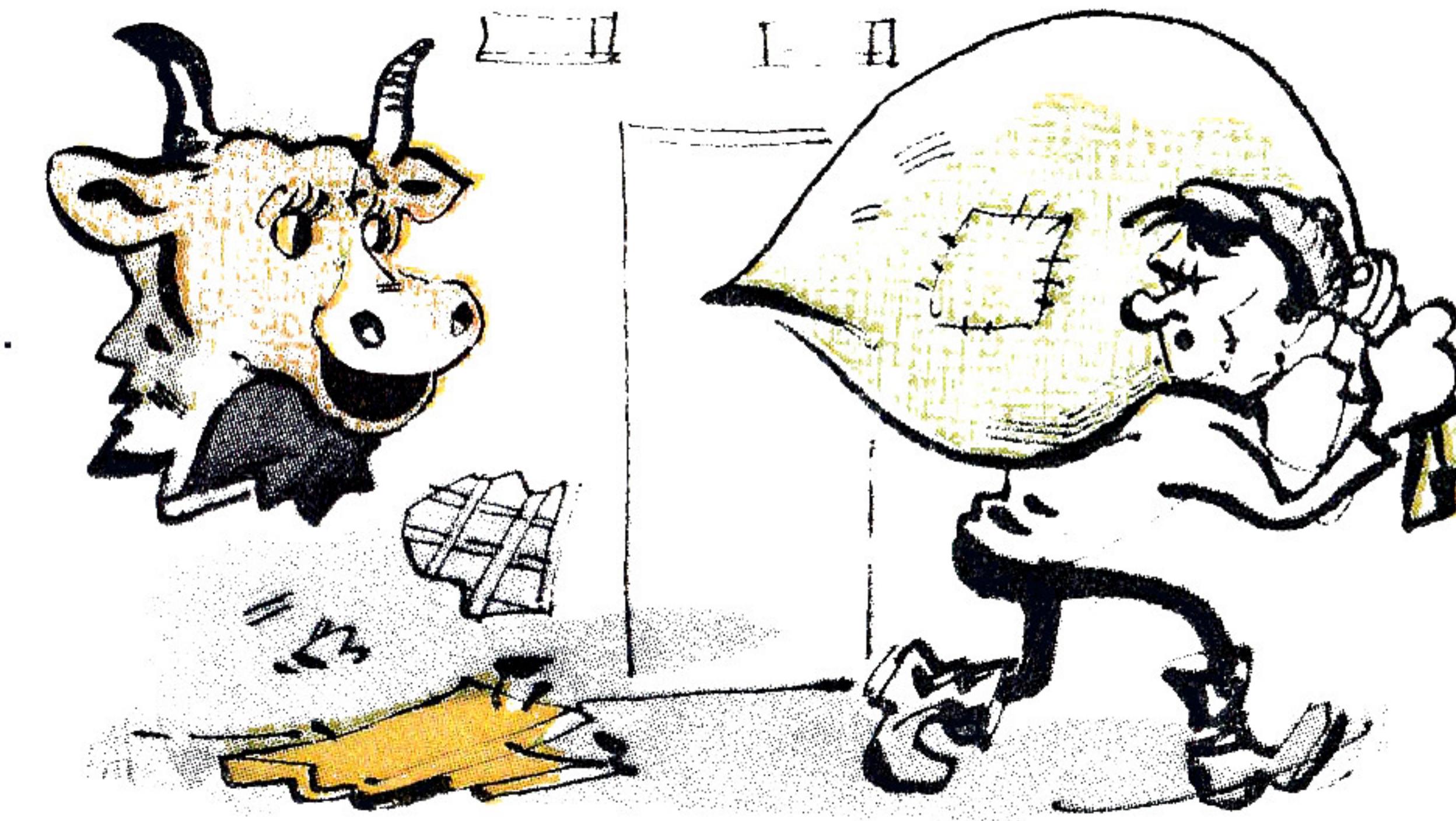
УЧЕНА РОЗМОВА

(З народного гумору)

— Що з залізом, синку, буде,
Як під дощ покласти?
— Іржавітиме.
— А сріblo?
— Сріблlo можуть вкрастi.

Б. ТРОФИМЧУК.

с. Здовбиця,
Ровенської області.

ЗА ТИНОМ НЕ ВИДНО

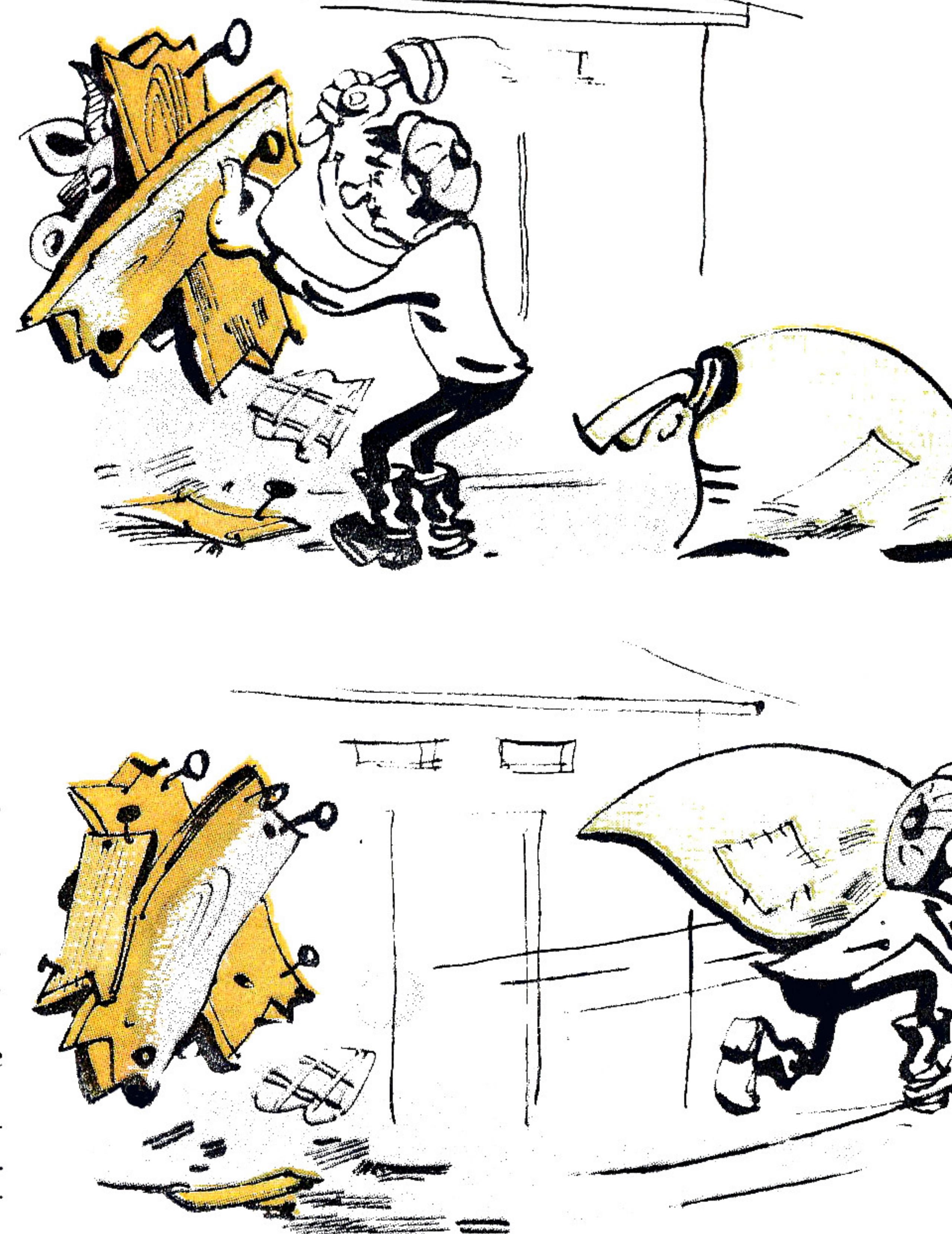
Було колись таке: один хуторянин у себе на городі бур'янець вириває та сусідові через тин кидає. Нехай, мовляв, там плодиться та множиться... Так то ж колись...

А це ось недавнечко у славному місті Тернополі хазяйновита міськрада озеро чистила. Дісталося й осоці, й очертові. Татарського зілля і то не мілували! Добре чистили. Гори того зеленої баговиння нагорнули та й.. кинули сусідам. Правда, не через тин, а річкою Серет пустили. Котре живучіше огудиння зачепилося і корінням в береги вп'ялося, а більшість попливла за водою до села Велика Березовиця...

Мало того, що цукрокомбінат «Поділля» рибу і інше водяне населення потруїв тут, так ще зелена твань з тернопільського озера греблею перед мостом стала і зовсім дорогу воді перепинила. Вийшла ріка з себе і з берегів. Заливає пасовиська і луки. От-от шосе розмие.

А Тернопільська міськрада очистила своє озеро — і спокійна. Про клопоти колгоспників ім байдуже — за тином не видно.

М. БАСЕЙКО,
голова сільради,
М. КРУЧКОВА,
секретар.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.

Пильність — насамперед.

Тут Лукерка на поміч. Отак плечем натискує, та таким масненьким голосочком: «Кумцю, та невже так-таки і не здогадаєтесь... Ну ж бо... хутчі. Прокиньтесь! Ну чого б ото чоловік та біля молодиці тулився... Га?»

А Омелько:

— Ні, не пригадаю. То вже так.. як вип'ю, дак куди той розум і дівастяся. Пам'яті як і не було. Так і витікає, так і витікає, як з решета вода.

— Якого ж тоді лисого по ночах вештаєтесь! Чесним людям душу маrudите! Он скільки випили, скільки з'їли, а доробку ніякого.

Покабутав Омелько додому. І знову навождені. Не вулиця, а карусель. Ще коли стояш біля плоту, за кілок тримаєшся — нічого. А спробуєш ступнути — відразу так і кидає, тан і штурляє. Отак від плоту до плоту, підтюпцем та затоком, добирався Омелько до своєї оселі.

Все було б нічого. Тан (що to значить пішло людині напропаст) — серед вулиці баюра. Став Омелько. Пальцем помахав: «Що ка-люжа! Думаєш зляк-к-кався! Не таке видав». І почав форсувати вбірд.

Ступив раз. Ступив другий. А от третій... вже й не пам'ятас.

Спасибі, Бліскавка врятували. Це в колгоспі є така кобила. Страх, яка полохлива. Ледь що — так і пряде, так і пряде...

Іхали ото доярки на вранішнє доїння корів. Потиженку пісеньку поспівують, на конячину вйоють. Доїхали до баюри, а Бліскавка як шарахнеться. Ледь через тин не перестрибнула. Дівчата:

— Агов, дурненъка!
А вона дики.

— Е, — кажуть дівчата, — тут щось не тес... Так і знай, якесь нечиста сила полохє. Позстрибували з воза. Прислухались. А в баюрі щось булькає.

Коли Маруся кричить:

— Та ніяка то не сатана. То дядько Омелько. Багнюку місять.

Відразу де й переляк дівся. Сміх напав. Така вже вдача у наших дівчат. Як не плачуть, то сміються. Ніт, щоб по-сурйозному. Вже якесь і гука: «Дядьку Омельку! Гей! Ви що, млинці зібралися пекті? Да зачекайте, ми сметани привеземо». А Омелько тільки посапує. Місив, місив, та й пірнув. І бульки не пузиряться. П'яному, ка-жуту, і калюжа по вуха.

Ледь живого доставили в лікарню. Півдня всім медичним персоналом викачану робили. Повнісінський цебер мулу накачали. Вмістительна кен-дюшина, видать, була.

От воно і й пішло. Де там чутъ що, вже й репетує жінка — «... що, набрався, як Омелько мулу?!»

Отан ті приказки народжуютьсяся.

С. НЕЗАМОЖНИК.

«Христопродавці».

рекорд-са.
рекорд-са.

ТЕХНІЧНА ВІКТОРИНА

Що таке підземний транспорт і що таке рухомий склад? Не треба закінчувати спеціальні технічні курси, щоб відповісти на ці запитання: підземний транспорт — це транспорт, що використовується під землею, а рухомим називають склад, що рухається.

Товарищ з Торецького машинобудівного заводу, Сталінської області, напевно не погодиться з нами і доля цього у них є досить серйозні підстави.

На шахту імені Войкова тресту «Лисичанськвугілля» Луганської області, прибуло з Торецького заводу 325 вагонеток. Лише невеличка частина їх стала підземним транспортом і рухомим складом. Більша ж частина їх транспортом, ні рухомим складом не стала. Лежать вагонетки нерухомо на шахтному подвір'ї, а біля них пораються кілька електроварників, — зараз склад, що брак, питаете?

З цим запитанням слід звертатися до працівників відділу технічного контролю Торецького заводу. Адже вони можуть знову не погодитися з нами. Те, що люди називають браком, вони чомусь вважають готовою продукцією.

МАНДРІВНІ ТРУБИ

На станцію Долина прибуло 46 вагонів труб. Керуючий трестом «Долинанфтогазбуд» (Сталінський раднагрос) т. Тригубенко розпорядився передадресувати вагони на ст. Надвірну — своєму будівельному управлінню.

Передадресували і 20.327 крб. залізниці заплатили.

Прибули труби на ст. Надвірну. 800 тонн! Здивувалися будівельники: такої кількості вони не просили. Та що поробиш? Підігнали три крані — розвантажили вагони. Забили трубами всі під'їзні шляхи.

Аж ось тинків через два приходять вантажні автомашини: «А давайте, хлопці, труби — повезмо назад до Долини!»

Почали возити. Та не дуже навозишся за сто кілометрів.

Приїхала нова команда: «Вантажити у вагони!»

Навантажили труби і повезли до Долини. І заплатили за це 17.600 крб.

Однак ішли та возилися, — стій, тпру! — зачепилися. Зачепилися і десятки тисяч карбованців у трубу пустили.

Мал. Л. КАПЛАНА

...ділова...

...і неділова.

Чарівне мистецтво — кіно! Сидите ви отакечки в кіслі, дивитесь — і пропліває перед вами на екрані всенік життя людини з горем і радощами. А ви собі сидите і переживаєте.

А потім, ідуши додому: «Бачили? Оце да...» І довго ходите, мов зачаровані. І з дружиною вже не сваритеся і на діточок не гrimaєте, бо під враженням ходите.

Одним словом, кіно — це мистецтво, яке за душу бере і довгенько таки не відпускає. А беручи за душу, воно і виховує і кругозір ваш поширює.

І добре, що в кожній області є у нас ентузіасти — кінофікатори, люди, які прагнуть, щоб чарівне мистецтво — кіно до свідомості глядачів якнайкраще дійшло.

Є такі ентузіасти на Вінниччині.

Двадцять шість років працює кіномеханіком Олександр Калениківна Пивовар на кінопересувці у Вінницькому районі. Портрет її прикрашає обласну Дошку пошани. З любов'ю ставляться до своєї праці і кіномеханіки Поздельний (Ямпільський район) та Комаха (Жмеринський район). Заслужену славу завоювали в області і кінофікатори Бершадського району.

У першому півріччі на Вінниччині почали працювати ще 97 сільських стаціонарних кіноустановок. Останнім часом з'явилася і широкоякісна кінопресувка. Це хороший подарунок населенню області.

Але на «широкому екрані» Вінниччині є ще, жаль, темні плями. Коли не коли та ѹ залунає на всю область: «Рамку!».

Так от про ту «рамку!» Про оті плями.

У великий претензії до кінофікаторів області діти. Дуже їх ображає, що дяді з обласного відділу кінофікції і кінопрокату (очолює його Володимир Іванович Шибицький) на них крізь пальці дивляться. А крізь пальці хіба побачиш, що, пряміром, у Юрківцях, Вінницького району, нічим вікна в залі завішувати. Коли йде дитячий сеанс, денне світло заважає дивитися. Кліпають дітки очима, кліпає й заради відчуття Вінницьким райвідділом культури Стрижевський. Бо не тільки в Юрківцях на дитячих сеансах кіномеханіки піджаками вікна затулюють.

Крізь пальці не побачиш і того, що в Ілляшівці, Тростянецького району, дитячі кіносесан-

си нерідко круть разом з сеансами для дорослих. І денне світло не заважає, бо круть іх пізно вночі, та ще й, буває, просто неба. Отут хоч круть-верть, хоч верть-крутъ, а не заборониш дітям до шістнадцяти років «Нареченої для Лауриса» дивитися.

Показують пальцями діткам і на Міністерство культури УРСР. Дуже мало планують там хороших дитячих художніх та мультиплікаційних фільмів, а ще менше їх випускають наші кіностудії.

Так і вчувається діткам: «Іжте, що дають!»

Ну, а дорослі? Іх-то, напевне, краще обслуговують? Зустріли ми Хмільницькому районі бабусю одну. Разом з іншими колгоспниками кудися проти ноchi поспішала.

— Куди шлях лежить, бабусю? — питаемо.

— З Дубровці я, голубе... А йду у Хмільник. Там кіно сьогодні пускатимуть, от я ѹ поспішаю.

— А хіба у Дубровці картин не показують?

— Немає, рідненький, немає. Пересувка, кажуть, до нас нікік не досунеться. Отак навкруги їздить, а в нас не буває. Та нам що? Нам хоч недалеко ходити. До Хмільника і десяти верстов не буде. Он шостаківці, кажуть, аж у Шаргород ходят!

І справді, хоч на Вінниччині працює двісті двадцять кінопресувок, в області є десятки сіл, де кінокартини зовсім не демонструють. Та і в багатьох селах, де є стаціонарні кіноустановки, куди й кінопресувки досягають, кінообслугування населення, як-то кажуть, було бірше, та далі нікуди!

«Хоч грай, хоч гроши віддай!» — кажуть глядачі с. Оратова кіномеханікові Кириленкові. Надто часто вже він кінострічку рве. Лютий на неї, чи що? У селі Мазурівці, Чернівецького району, ні зображення на екрані не побачиш, ні слів не розбереш. Тому під час кіносеансу часто можна почутти:

— Бідолашний! Та його ж отой ведмідь з'є!

— Та то не ведмідь, а дерево...

— Ти дивись, а ѹ справді дерево... А реве ж — чисто тобі ведмідь!

Через отаку демонстрацію кінофільмів глядачі нерідко тикають з клубу, не дочекавшися кінця кінокартини. Однак не скрізь і не завжди це ѹ вдається. У селі Яришівці, Вінницького району, кіномеханік Сідлак усі двері замикає і ключі ховає. Хочеш не хочеш — сиди!

А ще є причина, через яку всідіти важко, — це сама кінокартина. Іноді таку дисунуть, що охоче доплатив би, аби на неї не дивитися.

А коли захочете на сільськогосподарську тему фільм подивитися, — дивіться про снігозатримання. Тут знову ж таки нехай гикнеться Міністерству культури. Ніяк воно не домовиться з Міністерством сільського господарства, які фільми на сільськогосподарські теми слід випускати. Щоб не тільки про снігозатримання, а й про королеву полів — кукурудзу, і про цукровий бурячок... А то як зарядили про снігозатримання — то ѹ узимку снігозатримання — і влітку те саме...

Оскільки це план кінообслугування населення не виконується. Вже й перерви між сеансами скоротили, і приміщення по деяких клубах сяк-так, наспіх провітрюють, і підлоги не встигають підмітати. Кіно круть, — тільки мигнить, — а глядач не єде!

Кінофікатори по Вінниччині за липень дали 92 проценти плану! А такі райони, як Шаргородський, Козятинський, Джулінський, ледве за 70 процентів перевалили.

* * *

До кінця 1961 року Вінниччині має стати областю суцільної кінофікції. Це означає, що треба збільшити кіномережу більш, як удвічі. Завдання почесне, що й казати!

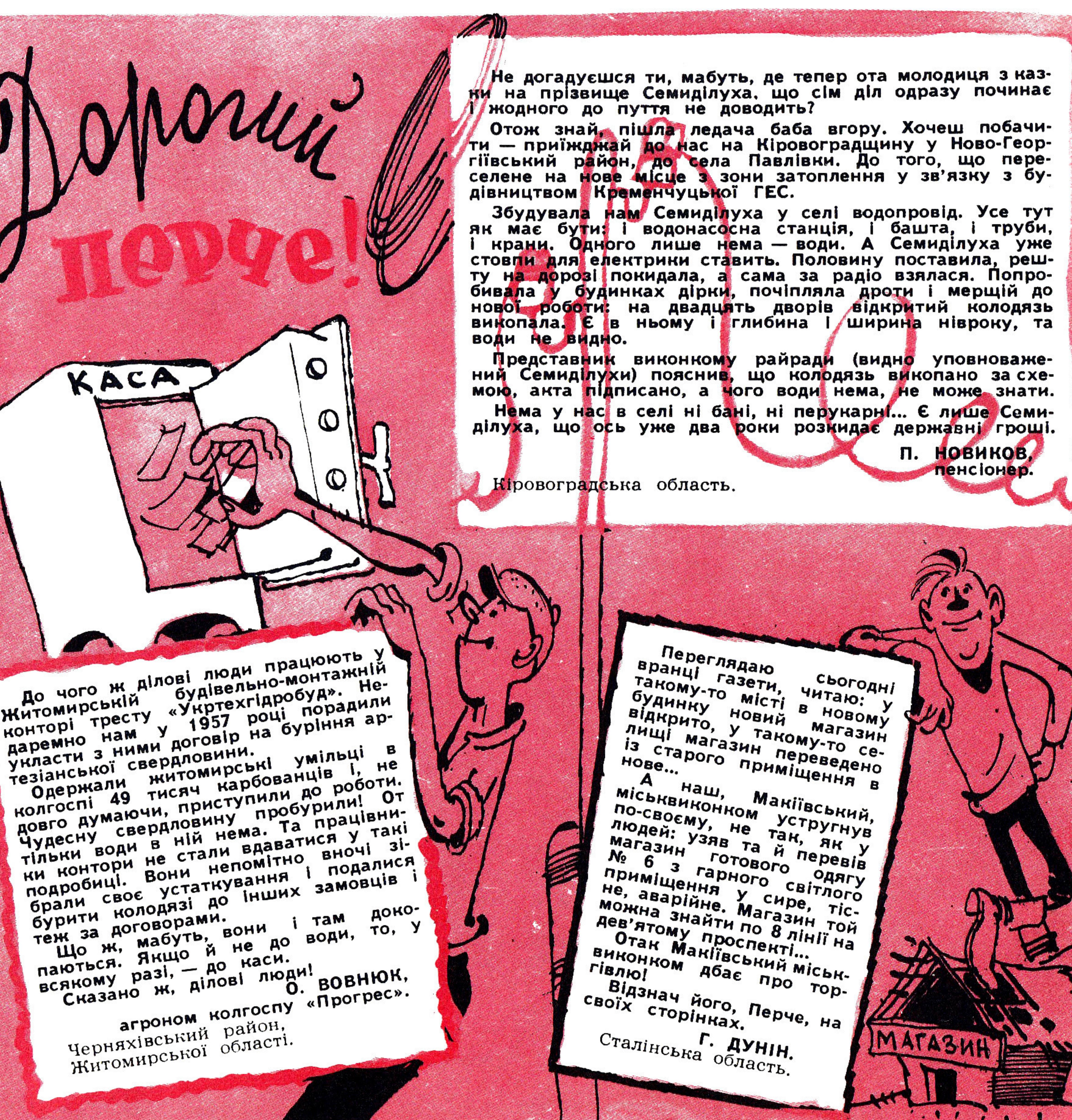
А тимчасом десятки сіл області зовсім не мають клубів. В інших вони будуються, як мерзле горіти. Забули на Вінниччині про прекрасний метод народної будови. Чекають, як гоголівський Пацюк, щоб вареники самі до рота летіли та ще й у сметану вмочалися.

Забули й про те, що коли кінокартина буде хороша і буде її де крутити, тоді й глядач валитиме, і план буде виконуватися...

Михайло БІЛЕЦЬКИЙ,
спец. кор. «Персія».

Незвичайна пригода з підлабузником.

Не догадуєшся ти, мабуть, де тепер ота молодиця з казни на прізвище Семідлуха, що сім діл одразу починає і ходити по путі не доводить?

Оток знай пішла ледача Баба вгору. Хочеш побачити — приїжджає до нас на Кіровоградщину на Ново-Горівський район до села Павлівки. До того, що переселені на нове місце з зони затоплення в будівництвом Кременчуцької ЕС.

Збудувала нам Семідлуха у селі водопровід. Усе треба і бути: і водонасосна станція, і башта, і труби, і крані. Одного лиши нема — води. А Семідлуха уже стоявши для електрінки ставить. Половину поставила, решту на дорозі покидала, а сама за радіо взляла. Попробувала у будинках дірки, почіплюя дроти і мерці до нового робота, на двадцять дір відкритий колодязь википала. Є в ньому і глибина і ширина ніврому, та вона не видно.

Представник віконному райради (видно уповноваженого Семідлухи) пояснив, що колодязь викопано за схемою, яку підписано, а того води нема, не може знати.

Нема у нас в селі ні бані, ні перукарні... є лише Семідлуха, що ось уже два роки розідає державні гроші.

П. НОВИКОВ, пенсіонер. Кіровоградська область.

Переглядаю відомості газет, читаю сьогодні будомісті відомості, будівельно-монтажні. Недаремно нам у 1957 році порадили укласи з новими дірками на бурині артезіанського свердловини.

Одергали житомирські умільці в колгоспі 49 тисяч карбованців і не думали, приступили до роботи. Чудесну свердловину пробурили! От тільки вони не стали вдавати вночі зіподобини. Вони непомітно вночі зіподобини брали своє устаткування і подалися бурини колодязі до інших замовців із договорами. Іх, мабуть, вони і там докотяться, але як юзувати, та ѹ пають. Якщо й не до води, то, у всіному разі, до нас!

О. ВОВЮК, агроном колгоспу «Прогрес». Сказали ж, ділові люди!

Г. ДУНІН, Сталінська область.

ФОЛОЛІТІАРІУМСЕ

ВІДВЕРТА ДУМКА

Якось сидячи у шкіряному кріслі, письменник Віктор Юхимович Аркад'єв скаржився своїй дружині:

— Розуміш, Любочко, виходить чортій-що. З того часу, як мої твори друкують у товстих журналах, видають у Москві, я ні від кого нечу жодного критичного слова... Невже мене зарахували до рангу класиків? Заглянеш у газету, рецензії всі на один копил: «Аркад'єв — тонкий психолог...», «Аркад'єв — майстер діалога...», «Образи, створені Аркад'євим...» Ну, що це може дати мені як письменникові?

Любочка, кокетливо покусуючи пухленкі губки і співчутливо дивлячись на чоловіка, порадила:

— Вітінько, а що заважає тобі знати відверту думку твоїх близьких приятелів? Це можна дуже легко і просто зробити. Кожній суботи до тебе, як на чергування, приходять грati в преферанс критик Адам Зубочинський, драматург Реп'ях-Бур'янівський і поет Лук'ян Простокваша... Перед тим, як почати «пульку», прочитай їм своє нове оповідання... І кожен з них висловить тобі свою відверту думку.

Маститий письменник гаряче поцілував дружину в щічку і вигукнув:

— Даю, Любочко! Ти — умниця-розумниця!

Суботнього вечора Аркад'єв попросив преферансистів прослухати своє нове оповідання.

— Ну, як? — з благанням в очах запитав хазяїн гостей. — Тільки прошу, друзі, без реверансів... Прямо, чесно, незважаючи на особи і ранги.

З чаркою коняка в руці, критик Адам Зубочинський відгукнувся першим:

— Вірно, старик, хоча і гірка, зате — правда! Отже, і прошу правду-матінку вислухати... Здорово, старик! Просто здоровово!.. Композиція струнка і ясна... Кінцівка генрівська... Мова барвиста і свіжа... За нову удачу!

За цими словами коняк булькнув і зник в масивній горлянці критика.

Драматург Реп'ях-Бур'янівський, глибоко зворушений оповіданням, трагічним голосом прошепотів:

— Ти розумієш, Вікторе, як драматург, я відразу уявляю твоїх героїв... на сцені... Ось вони поруч зі мною... живі, з цікавими рисами характерів. Яка правда життя! Як все це тонко підмічено! І головне — нічого зайового... Чеховський лаконізм! Від широго серця обнімаю і поздоровляю!

Поет Простокваша, нетерпляче поглядаючи на коняк і рівняючись на вірних друзів, свою думку закінчив так:

— Під цим сміливо підпишеться сам Шолохов!

На ранок Аркад'єв розчаровано доповідав дружині:

— Уяви, Любочко, жодного критичного зауваження. Суцільне алілуя. Невже в моїх творах все ідеально? А, може, мої друзі лицемірять, не хочуть мене ображити?

Любочка знову почала жувати свої пухленкі губки, що свідчило про початок глибоких роздумів.

— Є вихід! — раптом сказала вона. — Якщо хочеш знати справжню думку приятелів, зроби так: прочитай їм свою річ, але не

кажи, що вона твоя. Скажи, що якийсь новачок, провінціал-початківець прислав і жадає протекції. Мовляв, так і так, допоможе розібратися...

Аркад'єв так і зробив. Коли наступної суботи зібралися карти, Аркад'єв неохоче взяв зі столу рукопис:

— Замучив мене, братці, початковий Толстой! — звернувся він до гостей. — Ось прислав новий... шедевр. Може, порекомендуємо в журнал?

І він з ходу прочитав оповідання.

— Ну, як? — запитав хазяїн. — Будем проштовхувати новачка на Парнас, чи повернемо рукописа і скажемо ширу правду?

— Бідна література! — не випускаючи чарки з рук, захитав лисою головою критик. — Хто йде? Яка убогість і сиротина! Ні іскри таланту! Як же можна рекомендувати? Композиція дірява... І мова бліда, невиразна... На гарматний постріл не можна підпустити до літератури...

Критикові підтакнув Реп'ях-Бур'янівський:

— Ти розумієш, Вікторе, я завжди намагаюсь узвіти персонажів на сцені... Але тут я не бачу людей... Бліді тіні, манекени! Повне невміння ліпити характери... Це непрофесіонально.

Як і раніше, поет Простокваша зумів висловити свою думку коротко і афористично:

— Марення сивої кобили!.. Краще давайте карти...

На ранок Аркад'єв відправив «крозkritиковане» оповідання в редакцію журналу.

Оповідання було надруковане.

Але тепер по суботах на квартирі письменника Аркад'єва не збираються його приятелі-преферансисти.

В. ЛЯСКОВСЬКИЙ.
м. Одеса.

ВІДРИЖКА КИТА

Відомий кит ригнув,
І от його відрижку
Зібрали холуї, несуть, готують книжку.

Творіння це великого кита!
(Кита ж відрижка — амбрю зоветься
І за кита дорожче продается).
І хочеться сказати: О, простота свята,
Писання ті — відрижка, та не та!

Любов ЗАБАШТА.

ТИХА ВІДПОВІДЬ

(На класичні теми)

Ще в італійськім древнім літі
Поет-жандарм, що був у цвіті,
З Петраркою цей спір вели:
«Сонети ці — в якім столітті
Писались вами?.. Де?.. Коли?»

Сказав Петрарка: «Я в одвіті
За їх майбутнє. Не шуміте». Й додав, не звівши голови:
«Писав я саме в тім столітті,
В якім творили підлість ви».

Терен МАСЕНКО.

ЦЕ ВАМ НЕ КАЗКА...

Ішли диваки. Дійшли до ріки. Посідали на льоду, прорубали оплонку й почали у ній кашу варити вівсянку. Сипали-сипали овес у воду, а воно тільки загуло, хтозна куди пішло...

Це так у казці.

А в житті — теж майже так. у місті Луцьку треба поставити невелику споруду — електропідстанцію. Довго думав міський архітектор т. Бородін, де ту споруду промостили, і, порадившись з головою міськвиконкому т. Романюком, наїшов-таки рішенець. Пішли вони до болота, у царство птиці водоплавної, ткнули пальцями туди, куди нога людська не ступала, і вигукнули:

— Отам буде підстанція!

І підписано було на те місце 28 тисяч кубометрів землі, і забito сімдесят вісім дванадцятиметрових залізобетонних паль...

І ляскнуло в тому болоті багато пребагато ні в чому неповинних тицяч карбованців.

Це, як ми вже сказали, не в казці, а в місті Луцьку.

Куди тій каші вівсяній до цього варива! Куди тим казковим дивакам до диваків луцьких!

С. СИНГАЛЕВИЧ,
начальник відділу Волинського облплану.

— Скільки коштує один квиток?

Невідомі ПРИГОДИ

БОРОДАТУ ДИТИНУ знайдено у дитячих яслях четвертої бригади колгоспу ім. ХХІ з'їзду КПРС (Валківський район на Харківщині). При детальному розгляді зясувалося, що це Іван Іванович Білоус — здоровий дядько, який працює в райцентрі і нічого спільного не має ні з колгоспом, ні з колгоспними яслами, а живе в яслях лише тому, що йому так подобається.

ВЕЛИКИЙ ПРОВАЛ пам'яті зареєстровано у керівників вапнякового кар'єру Харківського радиарнагоспу. Вони забули про своє зобовязання — проголосити асфальтовану дорогу через село Кам'янку, взяте ще рік тому, коли кар'єр почав видобувати камінь на території колгоспу «Україна». Ізюмського району, Харківської області.

Народні Усічники

НЕ В БРОВУ, А В ОКО

— Чи будеш ти мене, синку, любити й годувати, коли я буду старенький, як наш дідусь? — питає батько маленького сина.

— Буду.

— От гарний хлопчик! Іди до мене на руки і на тобі цукерок. А як ти будеш мене любити?

— Так, як ти дідуся.

— Іди геть, негіднику, і віддай сюди цукерки!.. — визвірився на сина тато.

Повідомив П. БОЙКО,
з м. Марганця, Дніпропетровської області.

СІЛЬСЬКИЙ ГУЛЯКА

— Андрію, де я тебе зможу завтра знайти?
— Гм... А що ми завтра маємо?

— Неділю...

— Тоді шукай мене на весіллі. Дивись, де буде найбільша купа людей. Я буду на самому споді.

Повідомив Л. Т. ПУСТОВОЙТ,
с. Казавчин, Гайворонського району,
Кіровоградської області.

ПИЛЬНИЙ

Підходить до одного солдата незнайомий і питает:

— Скільки у вашій роті людей?
— Це розказувати солдатові заборонено.
— А ти скажи, я тобі за кожного солдата дам цигарку.
— Ти хочеш, щоб я за 150 цигарок виказав воєнну таємницю!

Повідомив Д. АРСЕНИЧ,
с. Нижній Березів, Яблунівського району,
Станіславської області.

ХТО ЯК П'Є

Колись один дядько зійшов до ресторана випити кухоль пива. Сів він до столу. Напроти нього сидів якийсь панок, теж пиво пив. Панок, випивши, поставив кухля на столі дороги дном. Дядька це зацікавило, він і питає:

— Нащо ви перевертаете кухля?

А панок йому:
— Це для того, щоб офиціант знов, що мені вже пива досить.
Мужик йому й каже:

— А я й не знат цього... Моя свиня теж як наїться, то перекидає корито. То це значить, що її досить?..

Повідомив І. ПАНАСЕНКО
з м. Володимира-Волинського, Волинської області.

ОСТАННЯ ВОЛЯ

Наречений в присутності майбутньої дружини і тещі категорично заявив:

— Я бажаю, щоб ми пішли до загсу рівно об 11 годині. Бажаю, щоб ви приготували добрий обід і гарно прийняли моїх приятелів...

Коли наречений вийшов з кімнати, теща недоволено сказала дочці:

— Ти диви, який командир! Чи не забагато бажає твій майбутній чоловік?..

— Нічого, — сказала наречена, — це вже його остання воля...

Повідомив І. МОРОЗКО
з м. Стрия, Львівської області.

ЗНАЙШОВ ПРИЧИНУ

Жили собі колись чоловік з жінкою. У чоловіка була така вдача: перед сном мусив побити жінку. Одного разу жінка так добре додогадила чоловікові, що той не мав ніякої причини бити її.

А було це влітку. Жінка послала в саду. Полягали спати. Але чоловік не може заснути. Перевертається з боку на бік, а потім і каже:

— Ану, жінко, розкажи мені що-небудь, а то я не можу заснути.

Дивлячись на небо, жінка почала:

— Он бачиши над нами зорі? Це віз...

— Де? — здивовано спітав чоловік.

— А он над нами, — каже жінка, — ото дишло, а ото колеса.

— Ах шляк би тебе трафив, — вигукнув чоловік, — то ти мені під возом постелила? Ти хочеш, щоб колесо відірвалося та мене вночі вбило?

Та давай бити жінку. Таки знайшов причину.

Повідомив Й. І. ВАРИВОДА
з селища Стебник, Львівської області.

— Ось тобі постоялець.

ЗА ПОЛІЦЕЙСЬКОЮ ОГОРОДЖЕЮ

Ця історія почалася ще кілька років тому. Офіційальні японські органи відповілися: що ж це таке на світі робиться? Головні воєнні злочинці, засуджені Токійським міжнародним трибуналом, ще й досі сидять у тюрмі! А тіхні гітлерівські спільноти давно вже на волі в генеральських мундирах походжають і теплі посади у бонінській державі обімають. Де ж справедливість??!

І почали японські органи відповісти на справедливість виправляти.

У тюрмі міста Сугамо, де відбували покарання головні воєнні злочинці, завирувало. То самурайського генерала достроково звільняють, то колишнього міністра амністують, то японського геббелльса на волю випускають.

Усе менше пожильців залишалося в Сугамській тюрмі. Аж ось прийшов і заменений день, коли в камерах не залишилося жодного високопоставленого злочинця.

З цього приводу в тюрмі відбувся... банкет! У гості до воєнних злочинців прибули гости: колишній військовий міністр, відомий усім Аракі, колишній головнокомандуючий японськими окупаційними військами в Китаї генерал Хата, ідеолог «нового порядку в Азії» і головний провідник людиноненависницьких «теорій» японського імперіалізму Хошино. На банкеті були присутні не лише «колишні». Були тут і теперішні високопоставлені персони японської державної верхівки. Особливою увагою користувався японський міністр юстиції, адже він мав пряме відношення до звільнення воєнних злочинців «під слово честі».

А після банкету захисники воєнних злочинців знову захвилювалися: як бути з тими, кого після війни встигли стратити? Для них же банкета не влаштуєш, за тихнє здоров'я тоста вже не виголосиш...

Думали в Токіо, гадали і додумалися. Вирішили поставити самураям, страченим за вироком Міжнародного трибуналу, пам'ятника!

На урочисте відкриття пам'ятника теж прибули іменіні персони. Вони виголошували слізні промови, шкодували, що свого часу їм не пощастило врятувати злочинців.

Єдине, чого не врахували захисники військових злочинців, це — гніву народного. Він такий великий, що доводиться тепер японським власникам коло пам'ятника огорожу з поліцай ставити, щоб, бува, пам'ятника не спіткала доля тих, кому його поставлено.

Я. ВАЛАХ.

Хр. РАДЕВСЬКИЙ

Балада про іранського шаха

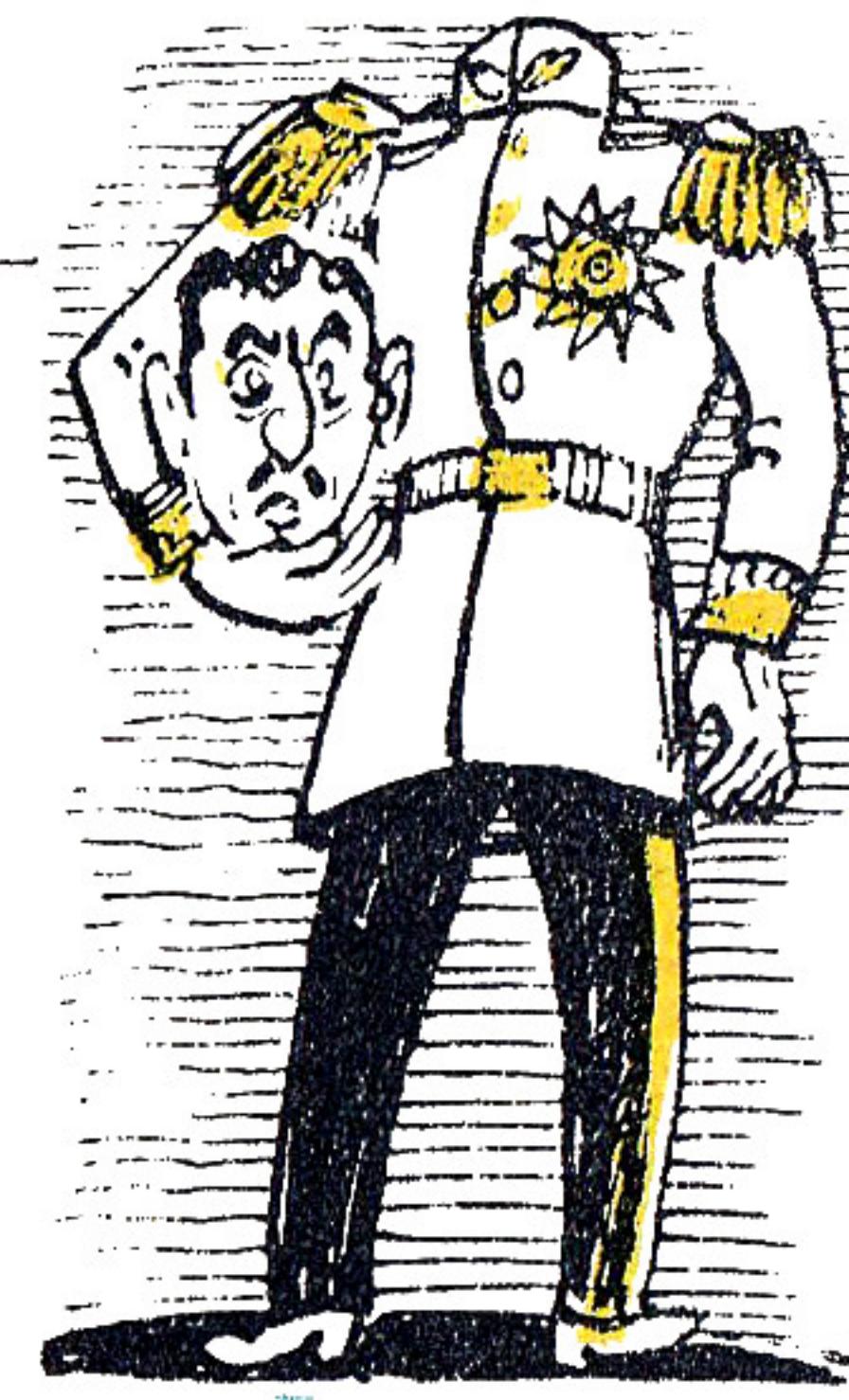
У сні (чи наяву) іранський шах
Себе побачив змовами обплетеним.
Народ, повставши в селях і містах,
Жене з країни владарів багнетами.

Обняв тут шаха забобонний жах,
Почав він марити чортами й відьмами.
Страхіття те знайшов він не в книжках —
Недавно сталося це в краю сусідньому.

...Розлучений народ здобув палац,
І шаха розлучили із шахинею,
З опочивальні потягли на плац
І голову зрубали гільйотиною...

Шах від страху прокинувсь ледь живий,
Ковтнув язик, зайшовши істерикою,
І так, як був бідак, без голови,
Двобічний договір уклав з Америкою.

Переклад з болгарської
Марка ЗІСМАНА.

За чужими абзацами

Чоловік і жінка, обоє викладачі історії, готувалися до заняття.

— Та-ак, — порушив мовчанку Сергій Львович. — Що ж ти там законспектували про боротьбу прибалтійських племен з мечоносцями?

— Я зробила виписки, — озвалася Леся, — з статті кандидата історичних наук Г. І. Кулика «Викриття реакційної ролі Ватікану на уроках історії СРСР у 8 класі середньої школи».

— Гм... Назва не теє... — зауважив Сергій Львович. — Входить, нби! Ватікан відіграє якую роль на уроках історії в середній школі... Що ж там пише шановний автор?

— А ось що: «...папа Целестин III проголосив хрестовий похід з метою примусової християнізації лівів, а насправді для пограбування їх майна і загарбнання земель». Хрестовий похід в Прибалтику відбувся в 1198 р. Німецьке військо вони і мечем...

— Стривай, стривай, — перебив дружину Сергій Львович. — Це ж з «Очерків історії СРСР». На сторінках 779—780 саме так і сказано: «...папа Целестин III провозгласил хрестовий похід для насильственного обрання лівів в християнство, для ограблення і захвата їх земель. Хрестовий похід состоялся...» і т. д. Не треба, люба, плутати джерела.

— Нічого я не плутаю! — обурилася Леся. — І перед носом чоловіка вона розгорнула брошурку Г. Кулика, видану Полтавським інститутом вдосконалення кваліфікації вчителів.

Сергій Львович зробив спробу ухилитися від суперечки:

— А хай йому грець... Ось, Леся, я виписав з книги М. Шейнмана: «Папы добивались перевенства перед светською владою. Немалу роль в укреплении позиций папства сыграли многочисленные монашеские ордена и инквизиция, которая терроризировала население Европы...»

— Та Леся не здавалася. — Хто ж із нас плутає! — вигукнула вона. — Цей абзац належить не Шейнману, а Кулику. Ось, на 8-й сторінці: «... Папи часто досягали першості в боротьбі з світською владою. Велику роль в зміцненні папства відігравали монашескі ордени...» і т. д.

— А це що? — Сергій Львович показав теж саме на четвертій сторінці книги М. Шейнмана «Ватікан між двумя мировими війнами». — Схоже на плагіат...

— А може, Шейнман списав у Кулика?

— Бути не може! Брошурка Кулика вийшла в 1956 році, а книжка Шейнмана на вісім років раніше.

— За списування у нас в класі двійки ставлять! — раптом озвався з сусідньої кімнати третокласник Володя.

— Він ще не спить! — жахнулася Леся. — Негайно марш в ліжко!

— Володя важко зітхнув і почимчикував спати.

— А дитина має рацію... — обережно зауважив чоловік.

— Має рацію! Зрівняв школяра початкової школи з доцентом, завідувачем кафедрою Полтавського педагогічного інституту! Причепився до однієї брошурки! У Кулика є й солідні праці. Ось його стаття «Матеріали для атеїстичного виховання на уроках історії СРСР» в «Наукових записках», виданих Полтавським педінститутом в 1957 р. Може, й вона викличе в тебе сумніви?

— А ти процитуй, процитуй що-небудь.

— Чудово! Беру 55-ту сторінку. «Успіхи соціалістичного будівництва переконували найдалекогляднішу частину керівників церкви, що віровання духівництва до політики Комуністичної партії...»

— ...може привести до повної ізоляції церкви від народу, до втрати віруючих... Чи не так?

— Так, — здивувалася Леся. — Звідкіля це ти візяв?

— Звідтіля ж, звідкіля і Кулик брав. З брошурки Д. Остряніна «Марксізм-лєнінізм про походження релігії». Видання 1951 року, сторінка 63! Гадаю, що Кулик позичив не тільки це місце. Порівняємо ще. Ось у Остряніна на 60-й сторінці пишеться: «Патріарх Тихон в 1918 році брав участь у воєнній змові проти Радянської держави; змовою керував англійський дипломат Локкарт».

— Не зовсім так! — зраділа Леся. — У Кулика на сторінці 51-ї сказано: «...брав участь у воєнній змові проти Радянської держави, якою керував англійський дипломат-розвідник Локкарт...»

— Тим гірше для доцента Кулика! — похмуро сказав чоловік. — І списати грамотно не вміє. Наш Володька і той побудував би речення так, що було бы ясно, чим саме керував Локкарт.

— Знову причіпка! Тут редактор недодивився...

— А редактор хто? Той же Кулик! Ні, Леся, дарма ти спираєшся на його авторитет. Хтикий він дуже звичайно, автор методичної статті може користуватися вже опублікованими матеріалами, але робити це треба грамотно і чесно: взяв абзац — посилайся на джерела, здер шматок — хоч у лапки візьми. Недобросовісному авторові зауважить редактор, а хто зауважить Кулика, коли відповідальний редактор «Записок» він сам!

На цьому вченій диспут подружжя закінчився. Але коли б вони продовжили свої дослідження, то прийшли б до висновку, що багато абзаців на сторінках 42, 43, 44, 45, 46, 51, 55, 56, 58, 61, 62, 65 із статті Кулика дуже співпадають з відповідними місцями з роботи Д. Остряніна, В. Проноф'єва, М. Шейнмана. Що to значить — наука. Як багато різних книг доводиться читати, щоб зліпити тоненьку брошурку. Важко, ой, як важко Г. І. Куликові бути кандидатом наук. Та ще ж яких наук — історичних!

I. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

Ще й досі наші медичні заклади займаються зайвою писаниною.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ЗАМОВЛЯЄ ЗУБИ.

Миць
Перче!

Велика сила у пері та в чорнілі! Могутньою стає рука, яка їх опанує.

От у нас що недавно сталося. Завідувачем бурякопунктом у Решетилівці написав своєму начальникові — директорові Гоголівської автобази листа, в якому просив дозволу поставити дошку показників і заодно газетну вітрину.

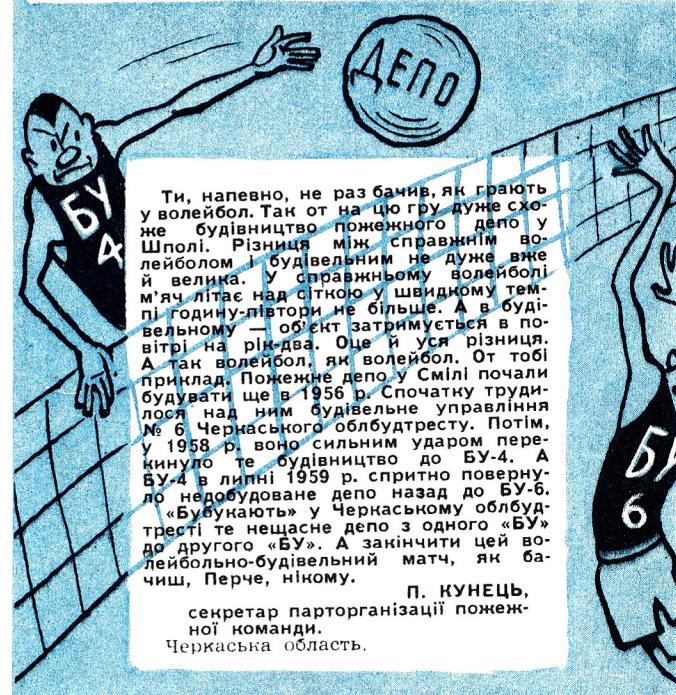
Прочитав директор автобази та Молотков те послання, узяв у руки могутній прилад і написав:

«Думаю, що в цьому році обійтися старою дошкою». А головний бухгалтер додав ще: «Асигнувань немає. Дошку робити забороняється».

Коротко і ясно. Велика, Перче, сила в пері! Написане ним не те що волом, трантором не витягнеш.

М. БЕРЕЗА,
зав. оргвідділом району КПУ.
Є. ТЕСЛЕНКО
Інструктор району КПУ

Решетилівка,
Полтавської області.

Ти, напевно, не раз бачив, як грають у волейбол. Так от на цю гру дуже схоже будівництво пожежного депо у Шполі. Різниця між справжнім волейболом і будівельним не дуже вже велика. У справжньому волейболі тем-м'яч літає над сіткою у швидкому темпі годину-півтори не більше. А в будівельному — об'єкт затримується в по-вітрові на рік-два. Още й усі різниця. А так волейбол, як волейбол. От тобі приклад. Пожежне депо у Смілі почали будувати ще в 1956 р. Спочатку трудилися над сіткою будівельне управління № 6 Чернівецького облбудгуртству. Потім, у 1958 р. воно сильно ударом перекинуло та будівництво депо назад до БУ-4. А БУ-4 в липні 1959 р. спрітно повернуло недобудоване депо назад до БУ-6. «Будунальське» у Чернівецькому облбудгуртству нещасне депо з одного «БУ» до другого «БУ». А закінчили цей волейбольно-будівельний матч, як бачиш, Перче, нікому.

П. КУНЕЦЬ,
секретар парторганізації пожежної команди,
Чернівецька область.

Люди мі не забобонні, ні в які прикмети не віримо. Але начальник шахтобудівельного управління тресту «Первомайськугіля» Н. А. Матвеєв уперто намагається зробити нас марновірами. Ще торік це управління спорудило у м. Первомайську, Попаснянського району, два будинки для вихованців будівельного училища № 39. Відтоді і ходимо ми до т. Матвеєва, просимо усунути великих недоробки, з якими ті будинки здали в експлуатацію. Однак Матвеєв не вірить в нас.

Обізнані люди пояснюють все дуже просто: «Він, — кажуть, — у поганому настрої, мабуть, з лівої ноги встав». А може, причина тут складніша? Чи не керує т. Матвеєв будівельними роботами тією самою кінцівкою, на яку натякають забобонні люди?

В. ЛІСЕНКО,
секретар парторганізації,
В. ЧІСТЬЯНОВ,
секретар комсомольського комітету,
В. КУЗОВЛЄВ, А. ІВАНОВ, А. ПІНЧУК — майстри училища,
Луганська область.

Очевидно, і ти дотримуєшся тієї думки, що добра та машина, яка працює безупинно...

А от ми не згодні. Коли ця машина — автобус, і той автобус курсує на трасі Шаргород—Ярошівка, не зупиняючись біля села Козлівки, то це дуже і дуже погано. Подумай сам — напівпорожній автобус з повного ходу проскакує повз Козлівку, а десятки мешканців великого села, яких він міг би підвезти до районного центру, змушені міряти ногами 10 кілометрів.

Якщо, Перче, хочеш знати, за чиєю головою нашим ногам нема спокою, розпитай про це т. Гейне, командира Шаргородської автотроти.

М. ШУЛЯК, Я. СІДЛЕЦЬКИЙ,
А. ДУДКА, С. ДУДКА, В. ВЕРТОГРУК, С. НАГОРНА.
Шаргородський район.
Вінницька область.

і Скільки і Чого

ПРО НАЩАДКІВ ТИГРА

Ой, чи скрізь таке ведеться,
А чи лих у нас, в Одесі,
Що котів страшена сила
Всі дахи кругом обслі?

Як почнуть веселі ігри
Ці дрібні нащадки тигра,
То нема тоді спочинку
Ні на мить, ні на хвилинку.

В відповідних установах
Чути вигуки в промовах:
— Всіх котів загнати в будки!
Та негайно! Швидко! Хутко!

А коти кричать тимчасом
Не своїм, як кажуть, гласом...

Люди в сіті тигрів ловлять,
Б'ють в Антарктиці кітів,
А в Одесі не уміють
Вгамувати простих котів...

П. ОПАНАСЕНКО.

м. Одеса.

МАМИН СИН

Голова сільради П. Федик самільно закрив колгоспний родильний будинок у с. Данильче, а все його майно викинув на горище...

(Лист із Рогатинського району, Станіславської області).

Небувалий викрутас,
Неймовірний вчинок!
На горище голова
Вигнав родбудинок,
Все майно поставив він
Догори ногами...

От яких ще «діячів»
Родять часом мами!

П. ГАЙ.

ЄДИНИЙ ВИХІД

Ще навесні Дунаєвецька міжколгоспна інкубаторна птахівнична станція через Хмельницьку РТС одержала некомплектний інкубатор «Рекорд-39» виробництва Ніжинського обозного заводу (директор т. Григор'єв).

Нагадування заводові не дали ніяких наслідків — інкубатор до цього часу не діє.

(З листа до редакції).

Птахарі! З такого лиха
Є один хороший вихід:
Постачальників тих треба
Запросити якось до себе,
Потім їх тихенько взяти
І посадити в інкубатор —
Хай вони хоч на початок
Вам висиджують курчаток.

К. ЮР.

ГОРОБИНА БАШТА

У селищі Путила стоїть башта. Вона трішечки нижча за ту, в якій цариця Тамара жила за свідченням М. Ю. Лермонтова. Будували її нібито для того, щоб подавала воду районній лікарні. Проте за три роки свого існування ця споруда ні крапельки води не подала: зроблено її так хитромудро, що до неї жоден насос не підходить.

Чернівецька обласна будівельна контора має у своєму архіві акт, у якому сказано, що башту здано в експлуатацію. Тільки не зазначено, кому здано...

А здано її не кому-небудь, а путільським горблям.

Спеціалісти, які вивчають життя птахів, запевнюють, що ніде так весело не цвіріньяють горбці, як у Путилі. І нічого дивного. Де ж іще так добре дбають про цю пташку? Де ще їй на десятки тисяч карбованців башти віздвигають?

Тільки дуже дбайливі, хазяйновиті люди здатні так зворушливо піклуватися про бездомну пташку небесну!..

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Васю, ти перепутав, тут тобі не збори...

НЕ ВПІЗНАВ

— Чи бач: шмаркач, штани пропив
І влігся у багнюку!
Відразу видно, хто рости
На світі цю свинюку...
Та в мене син такий візьмись,
То я б згорів, ручуся!
Ти чий же будеш? Підведись...
— П-пардон, це я, татусю...

В. НЕМИРИЧ.

м. Львів.

— Пусти, друже, запізнююсь на роботу!..

ТРИ КОЛЬОРИ ЧАСУ

Мал. Л. КАПЛАНА

Змій зелений.

Ніс червоний.

Гарячка біла.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ На Дніпропетровському шиноремонтному заводі панувала безгосподарність, завод не виконував плану по ремонту автопокришок. Про це писалося у листі до Перця.

При перевірці факти повністю ствердилися. Директора заводу Михалева, який не забезпечив керівництва заводом, з роботи знято.

★ Редакції стало відомо, що головний ветлікар Могилів-Подільського району (Вінниччина) Дерія зловживав службовим становищем, приховував факти захворювання птиці у колгоспах.

Після втручання Перця, наказом Вінницького облуправління сільського господарства Дерія з роботи знято.

★ З колгоспу «40-річчя Жовтня» (Полтавиця) до Перця надійшов лист про незаконні дії голови колгоспу Левіна та бухгалтера Блохи.

Прокурор Кишинівського району т. Сергієнко повідомив редакцію, що наведені в листі факти ствердилися. Рішенням загальних зборів Левіна та Блохи з роботи знято, а незаконно

одержані гроші в сумі 24.600 крб. з них повністю стягнуто.

Бюро Кишинівського району КП України виключило Левіна та Блоху з партії.

★ Мешканці с. Паланки, Томашпільського району, в листі до редакції обурювалися з того, що знятий за зловживання голова місцевого ССТ М. Закарлюга знову працює в ССТ завтром.

Вінницька облспоживспілка повідомила редакцію, що Закарлюгу з посади завторга знято.

★ Перець одержав листа про те, що, незважаючи на заборону, на Сутиському водоймищі діяють особи по-хижакському виловлюють рибу.

Старший інспектор Київської держприбіспекції т. Д. Яковенко повідомив, що, завдяки вживим заходам, затримано та оштрафовано кількох браконьєрів: Безтілесного Ю. Н. — на 500 крб.; Додона В. І., Додона І. Д., Задорожнього К. В. та Безтілесного Н. П. — на 300 крб. кожного.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Видавництво «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 18 (413) (на українському языку).

БФ 17077.

Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-73-94, 4-41-83.

Підписано до друку 7.IX. 1959 р.

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2.

Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Папір 70×108½=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Зам. 4754. Тираж 225 000 прим.

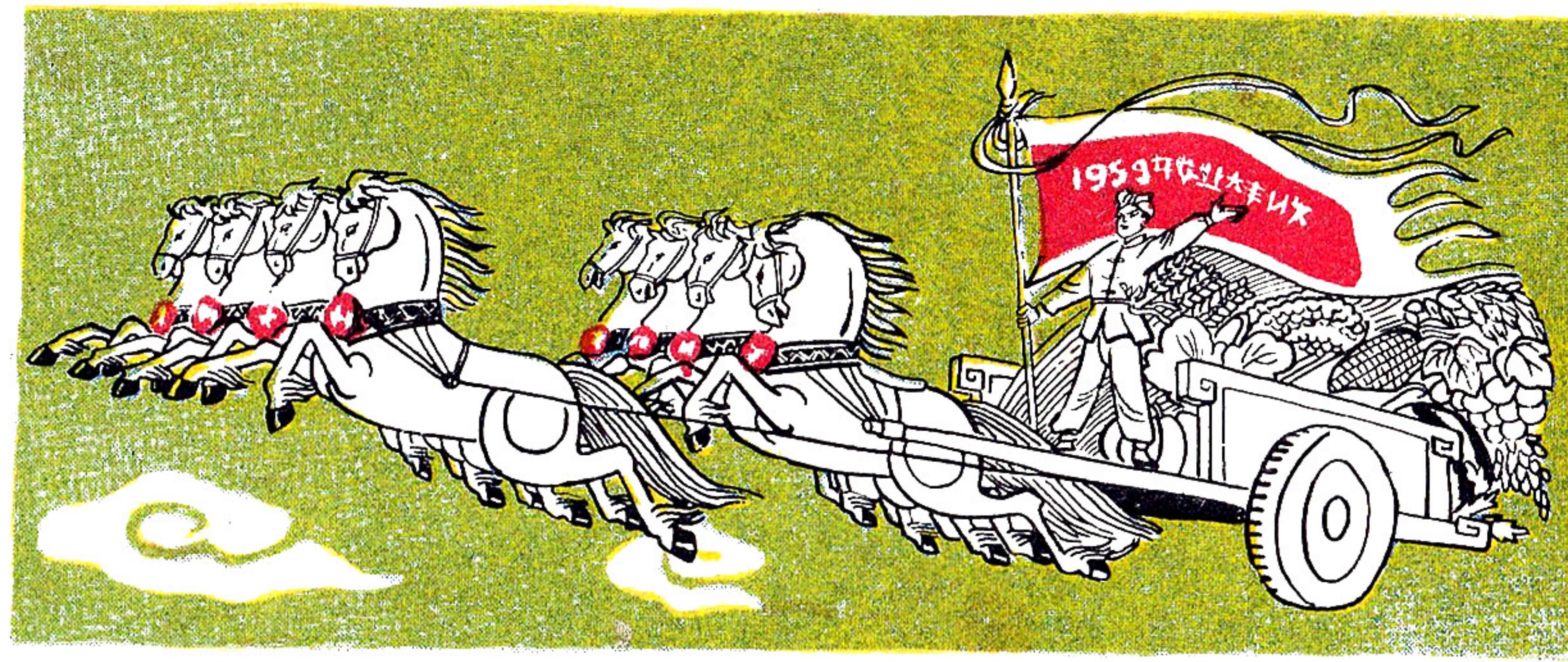
Відсканував Іван Толокніов,
опрацював Олег Леськів

<http://perec-ua.livejournal.com>

КИТАЙСЬКА САТИРДА

漫畫

«МАНЬХУА» («Карикатура») –
китайський сатиричний
журнал (м. Пекін).

Великий стрибок у сільському господарстві.

— НЕ СТРИМАЄШ!

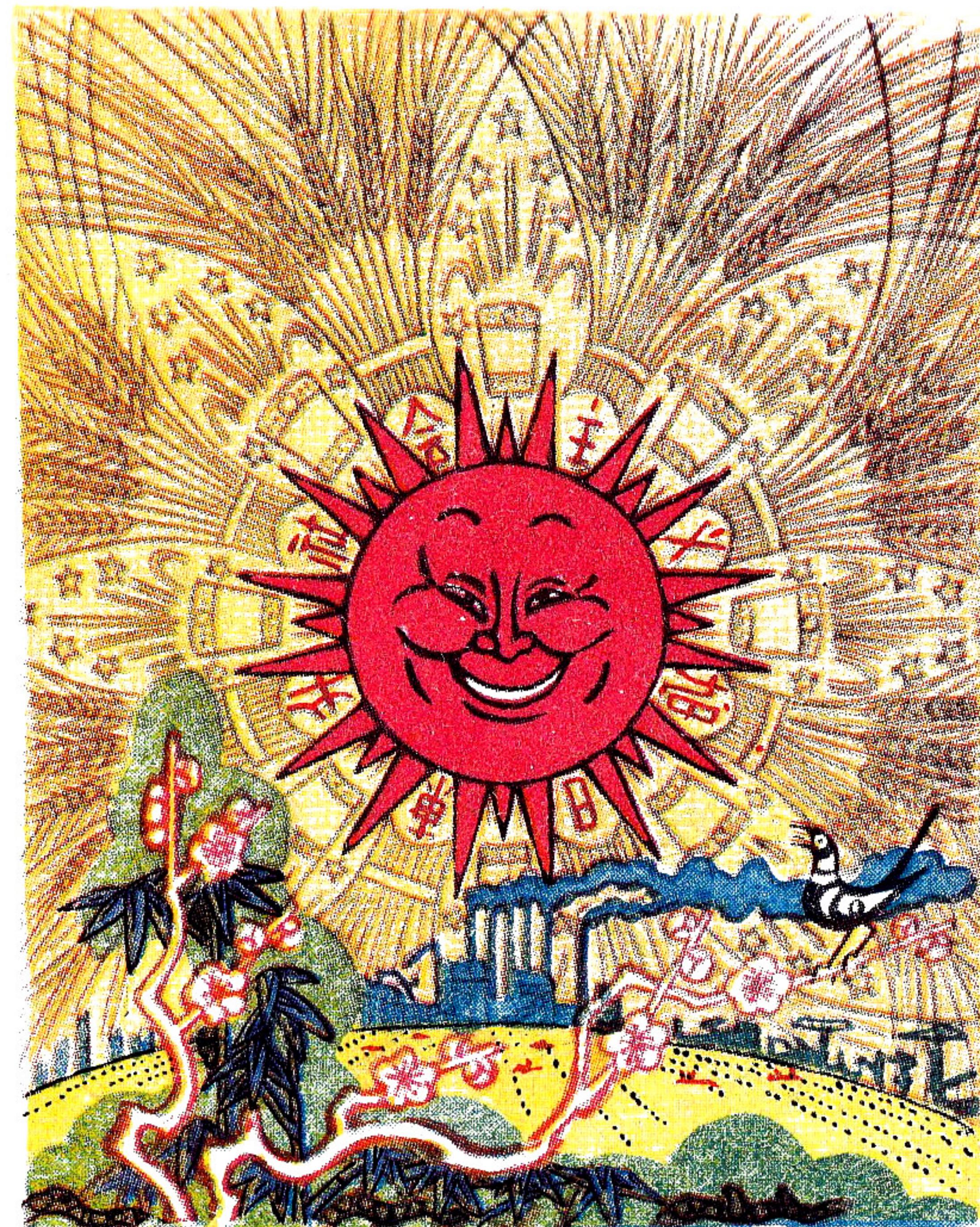

Так святять китайські ліхтарики.

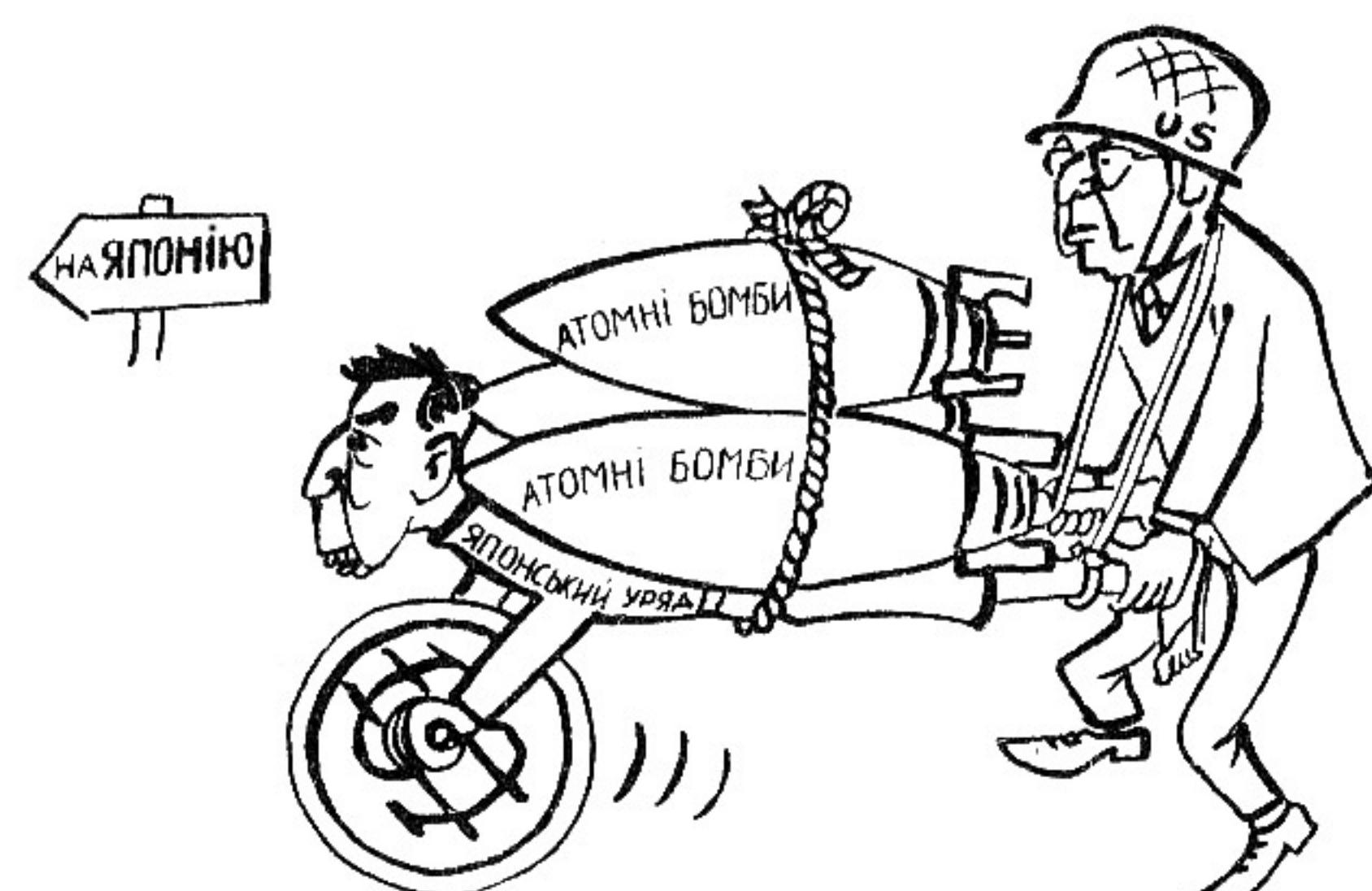
Китайські парашутисти-
ки побили кілька світових
рекордів.

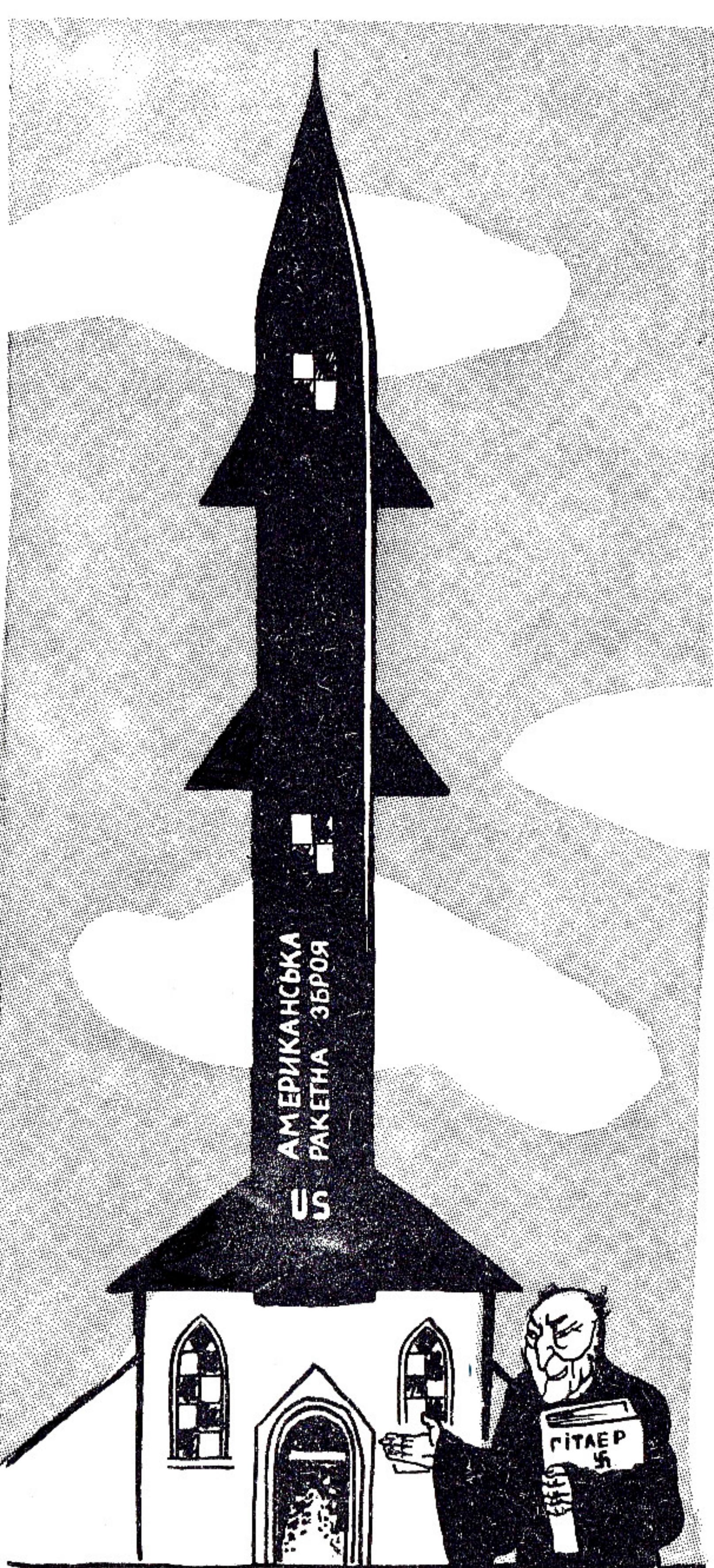
Небесні створіння під строка-
тими парасольками.

СОНЦЕ СОЦІАЛІЗМУ СХОДТЬ
НА СХОДІ

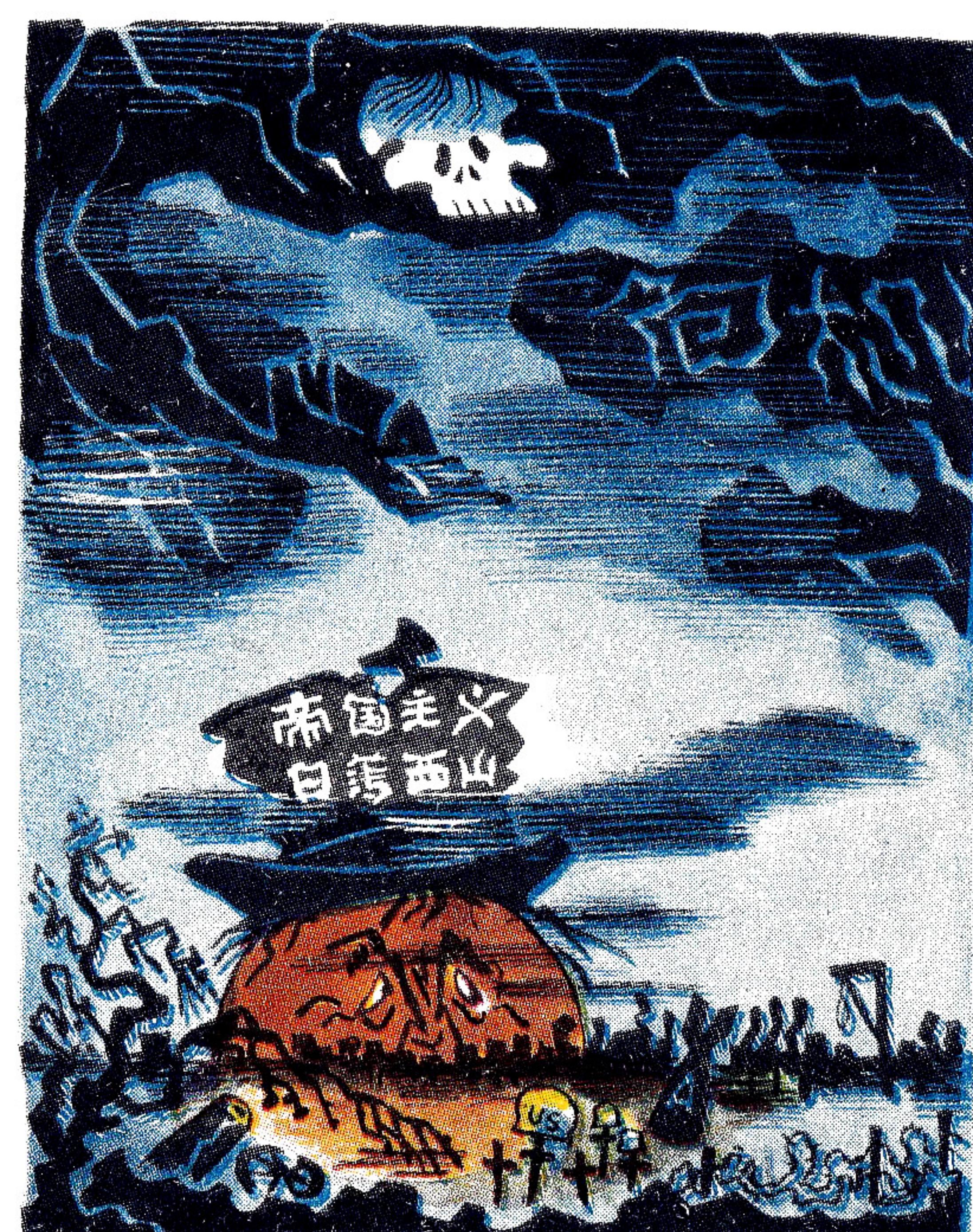
Американський рикша.

БОННСЬКИЙ ХРАМ

Людина в мішку.

СОНЦЕ ІМПЕРІАЛІЗМУ ЗАХОДТЬ
НА ЗАХОДІ